

oktober 2020

Leto 2020

Egejsko morje

1. oktober 2020, četrtek

Livadi, Patmos, Grčija

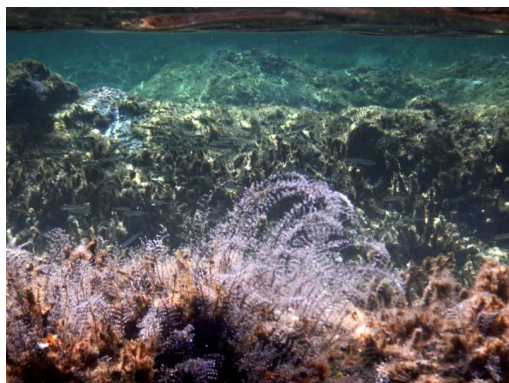
Spala sva dobro. Mirno morje, rahel vetrič, polna luna, 20 stopinj zunaj (notri kako stopinjo več). Zaenkrat se da še lepo spati pokrit samo z rjuho in brez neumnosti, ki se ji reče pižama. Ali celo spalna vreča! Pravzaprav, spalne vreče midva sploh nimava.

Ko pa zleze sonce izza otoka in posveti v kokpit, je vroče. Za delo za kompom se je potrebno preseliti v podpalubje. Preko dneva pa tenda dobro opravi svoje poslanstvo. Opoldne paše ohladitev v (sicer toplem) morju. Jaz sem tradicionalno kratek, Vesna spet ostane pod vodo dve uri in četrt. Preplavala je cel zaliv in našla nekaj mini zvezd, zabavala se s hobotnico in pobožala ribice. Sicer je pa revščina, pravi. Le plavanje je prijetno, doda. Tako zrak kot morje sta tukaj v začetku oktobra toplejša, kot sredi julija na Jadranu.

Kar nekaj službovanja se je nabralo za danes. Večino lepo spravim pod streho. Mirno je. Le enkrat prileti reful iz popolnoma neobičajne smeri in tri barke, ki smo na sidrišču, se lepo premešamo. Kasneje pripluje še četrta in se sidra pač glede na trenutni položaj ostalih. Pa smo tako na redko postavljeni, da ne bi smelo biti nobenih težav tudi, če se taki refuli ponovijo. Itak pa ostaneva preko noči sama. Jasno, zaliv ni opisan v pilotu.

Danes ne greva naprej. Vetra skoraj ni. Motorirava lahko tudi jutri. Kopanje tukaj je enako, kot kjer koli drugje. Na obalo se nama pa tudi ne ljubi. Vsaj nekaj časa še ne. Predolgo sva bila v marini. Hrano imava, filme tudi.

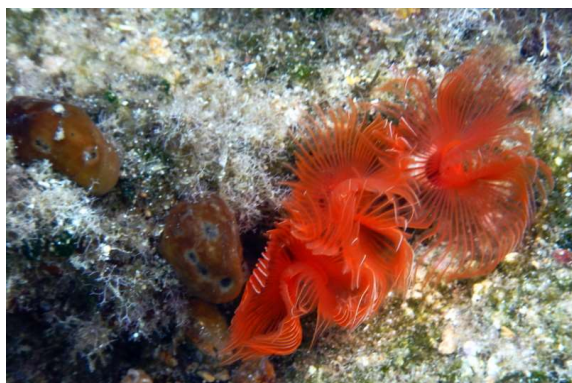
Zvečer je na sporedu ogled polne lune iz kokpita, kozarček za lahko noč in sprehod do kina.

po dolgem, res dolgem času, se spet spravim na tisto moje dolgo snorkljanje... zelo sem ga pogrešala

več ali manj je bil en sam mah po kamnih ... no, bilo je pa ogromno cevkarjev

...in ne samo posamezno temveč kar v skupinah

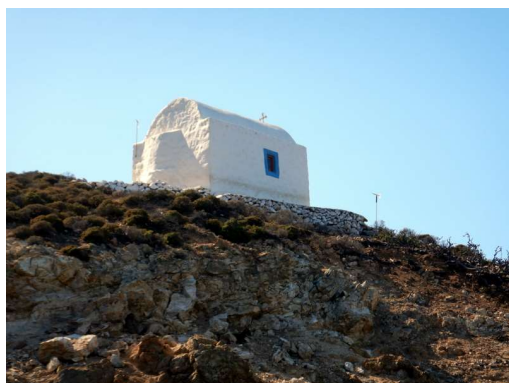
spužva v družbi pavjega kneza (wrasse)

popoldne je bila kar gužva na sidrišču....no, zvečer sva ostala čisto sama...

s hobotnico sva se preganjali sem in tja...reva ni vedela ali jo hočem ujeti ali ne

kapelica fotografirana iz vode

vsake toliko časa je zaplaval na hitro in potem spet obsedela in me gledala

dobre varovalne barve...najprej jo sploh ne opaziš

danes videla najmanj 10 morskih zvezd, nekatere so bile velike samo kakšnih 5 cm

kozlu ni bilo jasno kaj kuka ven iz vode (moja malenkost pa veselo pritiskala na fotič)

kozli so prišli na en drink

2. oktober 2020, petek

Livadi, Patmos - Platis Gialos, Lipsi, Grčija

Vetra ni. Razgled s terase bi pa vseeno rada malo zamenjala. Pa se začne vetrič prebujati in takoj odpeketava. Najprej pa na ogled sosednjih zalivov na motor, medtem se bo pa menda veter tudi razpihal. Rezultat analize: zalivi poleg najinega so podobno primerni za postanek, kot ta, mivka, globine nekaj metrov. Le v pilotu najprej opisani zaliv je preglobok (ne vem, kako blizu obale se je Rod sidral, da je našel 5 m - za moj okus preblizu).

Še do Grikosa zavijeva. Dobro zaprt zaliv za vse vetrove, ki ga brani otok na vhodu. Nekaj boj je postavljenih za obiskovalce, sidranje v najbolj zaščitenem delu je pa na žalost na globini nekaj preko 10 m. No, saj prostora je veliko in bi pač v vodo spustil 70 ali 80 m verige, pa bi bilo v redu. Itak bi zunaj moral biti resen urnebes, da bi se tudi tukaj kaj poznalo.

In potem je na vrsti jadranje. Veter, ki se je ob najinem vplutju v zaliv že dvignil na spoštljivih 6 vozlov (to pomeni za Malo hitrost preko 5 vozlov), je takoj, ko so bila jadra zunaj, padel na 1-3 vozle in Mala je brzela temu primerno. 1-3 vozle. Ko je bila po eni uri bilanca plovbe le +2 milji, sem se vdal in prižgal motor (sedaj, ko mi dela, se lahko razmetavam).

Postanek na čeri Manoli ni obrodil sadov. Nekdo je napisal, da je sidral na 5 m globine v mivko, jaz ne najdem manj kot 9 m in še to (pre)blizu čeri, da bi lahko ostala preko noči. Škoda, prav fletno bi bilo prespati v divjini.

Platis Gialis na Lipsiju je čisto nekaj drugega. Primerna globina in primerna podlaga. In tudi tukaj sva sama (in en ribič na boji, ki skupaj z ženo popoldne izpluje v nočni ribolov). Skok v morje, eden od naju na hitro, drugi na dolgo. Voda je še malo toplejša, kot včeraj.

In po kopanju k tabornem ognju. Tokrat z biftkom za pikico na i. Po večerji pa nama telefon razloži, da ventilatorji še niso za pospraviti in da je bila napaka, da nisva vgradila klime. V Grčijo prihaja toplotni val s temperaturami do 37 stopinj. Oktobra! Na morju bo malček bolje. Podnevi in ponoči, nad vodo in pod vodo med 24 in 28 stopinjami, na celini bo pa spet pasja vročina.

zaliv Kambos, Patmos

zaliv Agrio Livadhi (pomeni divji travnik), Patmos

skala kot konjska glava, v ozadju Chora s samostanom sv. Janeza

zaliv Melloi, Patmos

zaliv Groiko

v zalivu Groiko so rdeče boje; za sidranje je preveč globine oz. ne bi bilo prostora za kaj dosti plovil

zanimiva skala, naredili en kup stopnic in celo okno, zaliv Groiko/Patmos

boatyard Diakofti/Patmos

najin večerni zaliv Platis Gialos na Lipsiju, sama, samcata sva spet ... oštarija na obali je že popoldne zgledala zapuščena

ribiča se pogovarjata z menoj, ki sem ravno prišla do barke... menda naj bi mrežo vrgli pred našo Malo... samo kdaj? še sedaj ob desetih zvečer je niso vrgli?

danes pod vodo le eno uro, pozno je že bilo, pa tudi nič kaj dosti videti, vse skale so bile obložene z algami

kalinihta..luna ob 19,40

3. oktober 2020, sobota

Platis Gialos - Kouloura, Lipsi, Grčija

Zbudim se v brezvetrje, a še preden zaključiva z jutranjim kavnim obredom se pojavi val, ki se vali točno v kljun Male. Ne rola, je pa toliko moteč, da se odločiva za premik. Danes ni na sporedu dolge plovbe. Itak na Dodekanezih sploh ne more biti dolge plovbe. Če bi plula dolgo, bi barka otočje enostavno zapustila. Tukaj je vse tako blizu in tako majhno, kot v Kvarnerju.

Premakneva se za šest milj. Odjadrava jih. Celo hitro in prijetno jih odjadrava. 3 bf so res pisani na kožo Mali. Spraviva se v čartersko popularen zaliv na Lipsiju, ki danes precej sameva. Sobota je in čarterašev ni. Res, da se nas zvečer v našem in nekaj sosednjih zalivih skupaj nabere šest, a smo dovolj narazen, da se ne vidi k sosedu na krov. No, morda le k najbližjemu, ta je oddaljen manj kot sto metrov. Prostora na spodobnih razdaljah med plovili je za nekaj deset bark. Kakorkoli, danes pač ne bova sama, kot sva bila zadnje dni. To je cena tega, da sva zavila v zaliv, ki je opisan v bibliji, jadralski bibliji po Grčiji, Rodovem pilotu, torej.

Lep dan je bil ob začetku vročinskega vala in popoldan je tudi popolna bonaca. Vesna, jasno, raziskuje svet pod vodo. Jaz raziskujem svet v računalniku. In po dolgem času si spet prižgem pipico.

Za večerjo je pečena hobotnica v krompirju in povsem spodobno grško vino iz Peloponeza. Hobotnica je dobra, a ker sem rekel, da jo imam rajši v solati, sem doživel tovariško kritiko. Še dobro, da me niso izgnali na Goli otok, kot so to počeli včasih, če nisi bil na liniji.

najino sidrišče danes; upam, da je cerkev nedelujoča in me jutri ne zbudi

velika babica :) (hvala za info Lili!)

malce drugačen brizgač

najprej pomisliš, da je ostanek vrvi; potem pa vidim vsaj 10 takih ostankov vrvi ... no prepričana sem, da je morska kumara, samo tako velikih (vsaj okoli meter) še nisem videla; Sponge synaptid sea cucumber

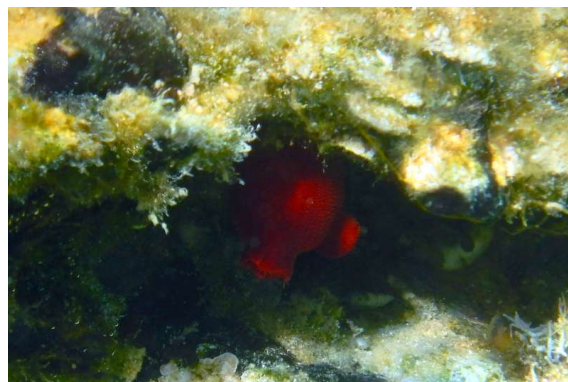
spužve, rdeči ježki itd... lepe barve

še ena lepa paša za oči; danes sem bila več kot dve uri pod vodo... moraš kar iskati, da kaj najdeš, večinoma spet alge na skalah

ta vrsta ježa ima izredno dolge bodice

rdeči kozolnjak ali morska breskev; bi prosila, da v kolikor napišem napačen naziv morskih bitij, mi sporočiš in popravim, da ne bo napačno

salpa - teh je videti veliko, samo so tako majhne ribe (cca 10 cm)

hobotnica malo drugače; najprej malo kuhana, potem pečena s krompirjem... rada preizkušam nove jedi in ta topla jed je bila odlična za moj okus

4. oktober 2020, nedelja

Kouloura, Lipsi, Grčija

Popolno brezvetrje v povezavi z vročinskim valom je recept za kopanje. Morje se še vedno segreva, vsaj meni se tako zdi. Danes je toplejše kot včeraj, včeraj je bilo toplejše kot dan poprej. Mislila sva se premakniti v enega izmed nešteti zalivov v okolici, pa se nama ne da. Vsaj meni se ne da. Pa še motorirati bo morala.

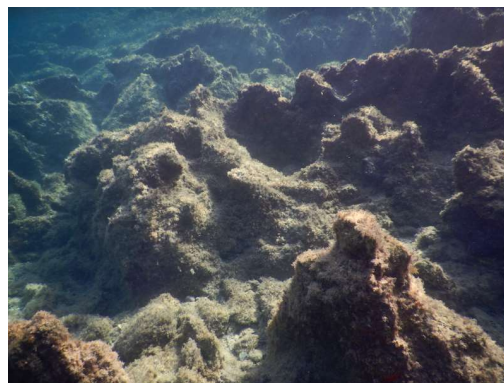
Popoldan sva itak ostala sama v zalivu, kar me zelo preseneča. Prepričan sem bil, da bodo danes navalili čarteristi iz Kosa, pa ni bilo nikogar. Spet nekaj novega. Še sosed z modro angleško zastavo, nadut Anglež s še bolj naduto ženo, se je odsidral in odplul. Ker sem takrat plaval tik ob Mali, me je vsaj pogledal in dal s tem vedeti, da me je opazil in naj me nič ne skrbi. Žena je ves čas gledala stran.

Vesna si je pod vodo ogledala sosednji otoček, jaz sem danes odplaval svoj rekord. Deset minut sem bil v morju. Naenkrat! Je pa voda tako topla, da se človek niti malo ne shladi v tem času. Idealno indijansko poletje naj bi trajalo do konca tedna, ko se bo ohladilo za nekaj stopinj in bodo spet zapihali severni vetrovi. Meltemi se vrne za vikend.

Naučil sem se tudi nekaj novega (hvala, wikipedia). Jadrnice tudi delajo v klasi panamax. To je klasa plovil, ki so še dovolj majhna, da gredo lahko skozi Panamski prekop. Sea Eagle II, največja aluminijasta jadrnica na svetu, je klase panamax. Pa ne zaradi širine, dolžine ali greza, ampak zaradi višine. Le nekaj čevljev je nižja od Mosta Amerik, po katerem je speljana Panamericana preko panamskega prekopa.

danes je bil cilj preplavati okoli tega otočka, za to sem potrebovala dve uri skupaj z ogledom podvodnega sveta

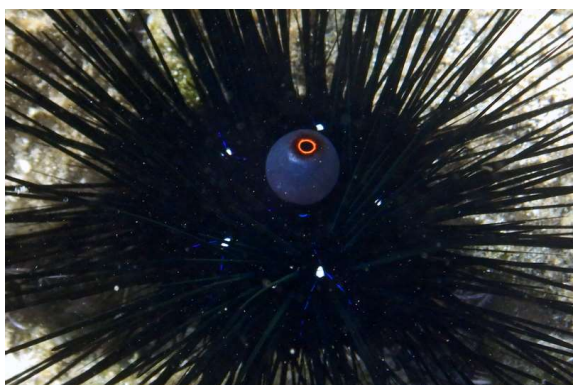
večinoma je bil tak teren pod vodo

sem ter tja pa takole...pod vodo se počutim tako kot v gozdu, ko iščem gobe :)

a je res tako težko vreči prazno piksno piva v smeti?

dolgobodičasti ježek mi kaže rit (uradno je ta kroglica analna papila/anal papilla)

danes ena sama oranžno-rdeča zvezda

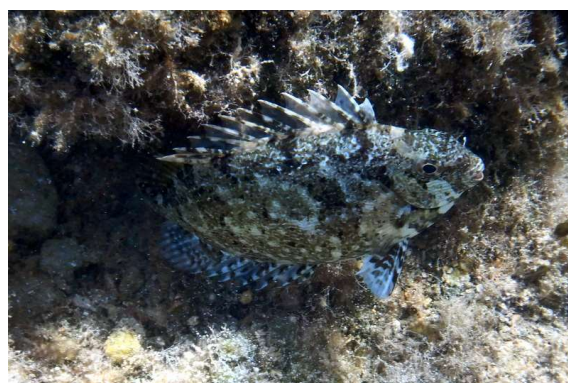
med snorkljanjem : Mala na sidrišču, sama...

redko naseljen konec otoka

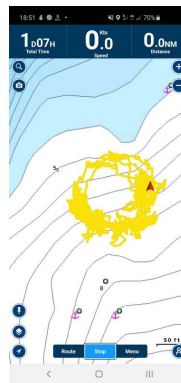
papir (verjetno WC) ne razpade tako hitro kot drugi mislijo...in na sidrišču je bilo kar nekaj tega :(...

babica? nasršena, še malo je roge pokazala...

na obali pa koze meketajo

tako pa zgleda, ko si dva dni na istem mestu

5. oktober 2020, ponedeljek

Kouloura - Lipsi, Lipsi, Grčija

Zjutraj je nekaj vetra in me že ima, da bi kar izplula, pa si premislim. Veter je napovedan tudi za popoldan, takrat greva. Prej grem pa še na sprehod do mesteca na drugi strani prelaza po kruh in zelenjavo. Ampak, najprej pa službovanje. Napaka. Vetra popoldan ni bilo, na dva in pol kilometra dolg sprehod (v vsako smer) sem se odpravil opoldne. In še hitel sem, da ne bi prej zaprl trgovine. Sonce je ob tem času najvišje na nebu in je termometer je danes pokazal 31 stopinj. V senci. Jasno, nakup je zreduciran na minimalni čas, preostanek izleta je posvečen birtu, ki toči hladno pivo.

Vesna bi se rada predstavila, da ne bi bila ves čas v istem zalivu. Prav. Vetra sicer ni, ker pa ne hodiva po oštarijah, je potrebno pomivati posodo. In za to je potrebno imeti toplo vodo. Ker generatorja nimava, se to počne z motorjem. Torej, stvari se ujemajo, v brezvetrju se motorira. Ampak. Ne do današnjega cilja, ampak samo za ovinek do mesta. Tudi tam je sidrišče, ki zna biti v današnji bonaci popolnoma ustrezno. In je neprimerno bliže, kot nesojeni cilj nasproti Arkija. V četrte ure se pa tudi voda dovolj segreje, da se da pomiti posodo.

Vesna je takoj odšla pod vodo. Tokrat grem tudi jaz. Danes sem bil v morju trikrat. Hja, paše ohladitev, paše. Prvič zjutraj, ritualno. Drugič, ko sem se vrnil s sprehoda in sem moral telesno temperaturo nujno znižati, da me ne bi kdo obdolžil, da sem koronotrosilec. In tretjič po plovbi, ko sem ugotovil, da mi ne dela log kolesček. To se sicer ne dela tako in sam tega tudi nikoli ne počnem na tak način (to se čisti iz kabine), tokrat je bil pa dober izgovor, da "moram" v vodo. In je spet pasalo tako, da sem še Maline boke očistil. Kar se kolesčka tiče, sem pa ob pregledu strokovno ugotovil, da ga je potrebno očistiti. In sem kasneje to tudi storil. Od znotraj.

Zvečer zakuriva in na rešetko roma slovenski T-bone steak. Ta teden bo še vroče in se bova plazila po zalivih, da se lahko čim več kopava. To vreme je potrebno izkoristiti. Ko bo zapihal meltemi in se bo ohladilo, se bova pa spet prehranjevala bolj po oštarijah. In delala daljše plove.

pogled na naš zaliv Kouloura; ni kaj vse to sem preplavala, se bo treba prestaviti drugam

še le sedaj dobro vidim otoček, ki sem ga preplavala okoli, naokoli

danes je Lipsi zelo oblegan na vseh koncih.... včeraj pa nič..

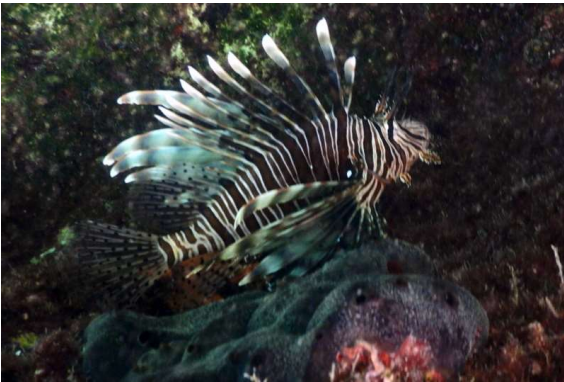
kakor je bila napoved, tako tudi je... vročinski val občutimo tudi tukaj, še ponoči se ni nič shladilo

vsa prekurjena od vročine grem v morje; voda zelo kalna, več ali manj spet same alge

kdor išče, ta najde....malce drugačni kumari

letos prvič spet vidim lion fish = praviloma bi jo morala uloviti, ubiti, ker dela škodo ...ampak mogoče jo bo pa ujel kakšen ribič in jo prodal za nekaj evrov

v ozadju jambor Male

zaliv v katerem sva sidrana, edina sva bila dokler se ni zraven prislinila še ena 50ft charter barka

danes sem videla dve hobotnici

a nobena ni pokazala strahu :)

tako, zaliv sem preplavala po dolgem in počez in še za ovinek do pomola....jutri bo treba narediti premik :)

6. oktober 2020, torek

Lipsi, Lipsi - Avaptisto, Arki, Grčija

Odločitev je jasna. Sprejeta je bila že sinoči. Danes ne bova naredila enake napake, kot včeraj, ko sva zamudila veter. Izplula bova takoj zjutraj. In res. Izplujeva že ob desetih dopoldan. Bočni veter jakosti 2-3 bf je idealen za Malo. Lepo, hitro in predvsem po mirnem morju prijadrava na otoček Marathi z namenom, da se veževa na eno izmed oštarijskih boj. Ampak. Poleg bojišča je sidran vojaški tanker. S tem sicer ne bi bilo veliko narobe, če siva grdosija ne bi imela prižganega generatorja. V hrupu pa ne bova, skleneva in se premakneva pol milje preko preliva na Arki. Pa nama najbližji zalivi niso všeč in svoje mesto pod soncem najdeva šele južno od Arkija ob otočku Avapisto. Voda je turkizna (le precej plitva, a za danes bo že v redu), internet dela, sosedov ni. Zvečer se eni sicer prisidrajo, to je pa tudi vse.

Dan mine v klasičnem poletnem slogu. Delo, plavanje, branje. Vesna je spet dve uri pod vodo in v dveh urah vidi marsikaj. Celo pošast iz globokomorske grozljivke, ki si jo je ogledala sinoči. Vsaj zdi se ji tako.

Hobotnica za kosilo je bila dovolj, da braaiada zvečer odpade. Kozarček južnoafriškega pinotaga brez mesa bo današnja večerja. Žar je prestavljen na jutri. Avrio...

v zalivu otočka Marathi (Marathos) je sidrana vojaška ladja s prižganim generatorjem

verjetno je ravno ta ladja odgnala vse jadrnice z boj

če si na gostilničarjevi boji, se spodobi iti k njemu na večerjo

zimmer frei ... hiška namenjena za oddajanje sob

otočki okoli naju kot na Kornatih :)

kristalno morje na jugu Arkija kjer sva sidrana

cianobakterija z imenom mikrokoleus - ta naredi rjavkasto prevleko na skalah, v kateri so mehurčki. Miga pa ne, saj sem spustila kamenček in ni bilo nobene reakcije (hvala Lili)

očitno imajo tukaj vsi polno rit ...samo ognjen črv se je spravil na pojedino

razmnoževanje spužve - če ne bi tega prebrala v Heronovem dnevniku (hvala Lili!), ne bi bila niti pozorna

ta varianta razmnoževanja v družbi cevkarjev je pa še lepša

lepotec polž po imenu plamenasti gološkrkar (hvala Lili) ...

morena se je skrila pred menoj (dobro to, pred očmi se mi je vrtel SF film ..

7. oktober 2020, sredo

Avaptisto, Arki - Ag. Kirikos, Ikaria, Grčija

Avrio za žar pomeni točno to, kar pomeni. Avrio. Nekoč v prihodnosti. Ko se zbudiva je oblačno in meniva, da je to prilika za premik. Če so oblaki, bo tudi veter. Ampak. Iz te moke ni bilo kruha.

Odločiva se za Ikario, ki ima najboljšo luko na tem koncu za počakati na prehod fronte, ki je napovedan za jutri in v petek. Plovba me spominja na doldrumse. 1 bf iz vseh smeri. No, 1 bf, kadar piha, sicer je manj. Enkrat se je veter dvignil na 3 bf in takoj so bila jadra zunaj. Le da svoje mojstrovine nisem imel časa opazovati. Vsaj v napetem položaju ne. Še preden sem jih prav naštimal, vetra ni bilo več, hic. Tako hitro pa tudi v doldrumsih vetrček ne pojenja.

Marina (v izgradnji) je precej prazna. V izgradnji pomeni, da je zastonj privez in voda, le elektrike letos ni več v ceni. Zveževa se v kot in mislim, da je to najboljši možen privez. Še celo dingija lahko z davitsov enostavno spustim na pomol. Moram ga zaflikat. Že pred tednom je napihljiva kobilica naredila puf. In kobilica je pod desko, do katere lahko pridem, le če izpihnem tubuse. Flikarija je zato možna samo, ko je čolniček na suhem. In ker je pretežek, da bi ga sam dvignil na pomol, moram izkoristiti priliko, ko ga na pomol lahko kar spustim. Evo, sedaj je prilika. In se lotim dela v največji vročini. Z mene kaplja in curlja, ga pa razstavim in očistim okoli luknje. Konkretna je. Sigurno jo je naredila pošasti iz onega filma izpred nekaj dni. No, lepil bom jutri, ko se posuši.

Potem pa v mestece na pijačko in na večerjo. Dolgo že nisva bila med ljudmi, prav prileže se. Saj, če bi zjutraj bilo sončno in vroče kot je sedaj, se ne bi premaknila tako daleč in za večerjo bi bila žgara. Tisti otočki južno od Arkija so eno lepših presenečenj Dodekanezov. Vesna jih primerja s Kornati. Jaz dodajam, da so tudi ti tako goli kot Kornati.

Kakorkoli, oštarija poje. Pa ne zaradi hrane. Ampak, zaradi zdravja. V Malini vinski kleti so vina iz celega sveta, ni pa vina iz Ikarije. In vino iz Ikarije je zdravilno, pravšen recept za dolgo življenje. Tako pravi legenda. In nekaj znanstvenih dokazov tudi. Med drugim sem bil v znanstveni eksperiment vključen tudi sam. Lani sem spil nekaj litrov njihovega vina in brez težav dočakal 60 let. QED. (Q.E.D. je okrajšava za latinski izraz »quod erat demonstrandum«, dobesedno »kar je bilo treba pokazati« in s tem je dokaz dokončan, op.a.)

In po oštariji zavijeva še kafič. Razlog je trivialen. Ko je Vesna med plovbo poklicala port policajko, da jo vpraša, ali je prostor v marini (če ga ni, ali naj greva kam drugam?), je bil odgovor marina-is-not-ofišali-oupen. Ja, to vemo, ampak na

ponovljeno vprašanje ali je kaj prostora v not-ofišali-oupen marini, je bil odgovor podoben. Ju-ken-stop-for-resuplaj-bat-marina-is-not-ofišali-open. Ah ja, birokracija. Fejstbuk frendica iz Akti cafe bara nad marino ji da takoj točen odgovor: ja, je plac! In sedaj nazaj k trivialnemu razlogu za obisk tega kafiča. Za nagrado Vesnini fejbuk frendici greva na en (al pa dva) ouzota po večerji še k njim. Spodobiti se.

danes nisem bila pod vodo, tako, da bodo danes včerajšnje fotografije

malo drugačna zvezda....se je zelo hitro premikala

radovedna babica kuka iz luknje

rdeča morska zvezda s starostnimi madeži, malo hecakalinihta

glavno mesto otoka Ikarija

spomenik Ikarusu

pogled na mesto iz luke; zgoraj desno je kafič kjer imajo delno tudi razgled na marino in lahko vidijo ali je prostor ali ne

artičoke v limonini omaki z graham, kot vegi jed odlično!, le čebulo sem moral ven brskati :)

8. oktober 2020, četrtek

Ag. Kirikos, Ikaria, Grčija

Zjutraj me preseneti dež. Pravzaprav to niti ni dežek, še manj dež. Slišim kapljice in se mi ne ljubi zapreti okna. Ko mi bo prva priletela na nos, bom ukrepal. Pa je ne dočakam. Očitno so tako redko posejane, da nobeni ni uspelo zadeti vsaj enega izmed šestih odprtih oken, celo tistega v sprednji kabini, skozi katerega lahko splezam, ne. Tak dež se potem ponavlja še celo dopoldne in naša okna so ostala odprta. Tudi dingija sem se spraviil lepiti v tem (če mu lahko tako rečem) dežju. Flika ima v premeru manj kot deset centimetrov, ni šans, da jo zadane kakšna kapljica.

Opoldne se je Ikariji s severozahoda približevala nevihta, pa je izpuhtela pred otokom. In tako spet ni bilo nič s pralnim avtomatom za barke. Očitno bom moral vključiti ročni program in se jutri lotiti razsoljevanja. Še vedno drži, da je Mala zadnji dež videla na Murterju pred dvema mesecema. Je bilo pa oblačno in akumulatorji se danes prvič po zelo dolgem času niso napolnili do konca. Ampak, jutri spet sije sončece rumeno.

Oba z Vesno večji del dneva službujeva. O tem ni kaj poročati. Popoldan se spet spravim nad dingija. Rad bi preveril, kako je zaflikan in se potem lotil še drugih stvari. Ampak. Pušča! In to močno in ne tam, kjer je popravljen. Na drugem koncu je še ena luknja. Le kako sta lahko nastali dve veliki luknji ob istem času? Hmmm... Res ni druge znanstvene razlage, kot pošast iz globin.

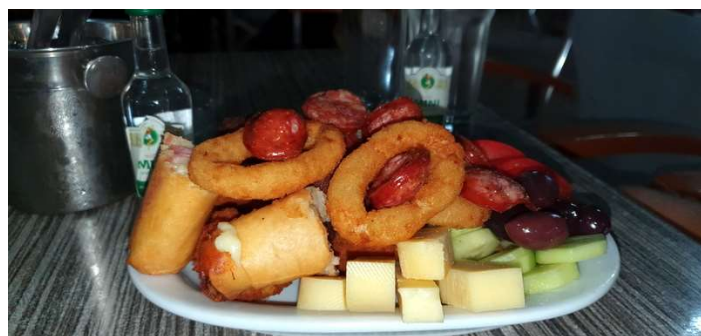
Danes kosiva kar na barki. Porabiti morava meso, ki sva ga imela pripravljenega za roštilj včeraj. Škoda bi bilo, da se pokvari. Samo, to še ne pomeni, da zvečer ne greva v lajf. Ikarija nam je obema pri srcu. Še posebej pa je lepa v teh vojnih časih. Tukaj nihče ne nosi maske. Vsi so zdravi, ni se jim potrebno iti maškerade. Vsi pijejo ikarijsko vino.

Ko pade mrak, se torej odpraviva na sprehod in ko je Mars že visoko na nebu, se vrneva domov. Vmes se ustaviva na ouzo mezeju, ki je bil tokrat mesni. Tako po okusu, kot po količini je bil na zavidljivem nivoju. Glede na ceno pa sploh. In spila bi še drugo flaško špirita, če nas ne bi (tokrat pa zares) oplaknila nevihtica. Vsa okna sva pustila odprta in tokrat so kapljice dovolj na gostu, da lahko kakšna celo zadane odprtino na palubi. Evakuacija tavernice in preprečevanje močenja kabin na barki je takojšna.

In tako je Malo končno opral dež. Zelo malo, a zlata vredno.

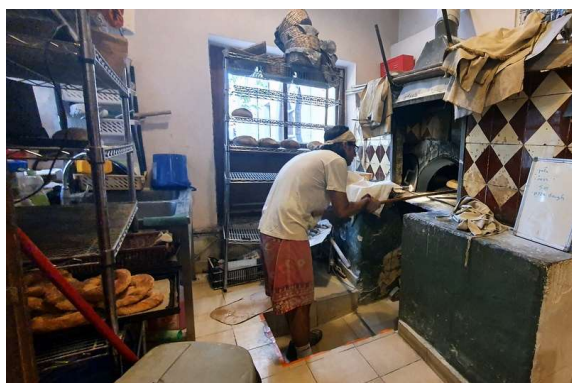

vhod v luko je dokaj ozek

naročila mesni meze k ouzu, čebulne obročke je pojedel Tone (poleg mesa) in enega mačka, ker se mi je kar zeletelo ob vgrizu (sem mislila, da so nama pomotoma dali

še lignje)

mini pekarna in prodajalna hkrati, kruh odličen

kruh iz krušne peči

nešteto stopnic, da prideš do frizerja - lani sem bila pri tej frizerki, ki ne zna striči, letos nisem ponovila napake

jesen je a še vedno cveti grmičevje

stara vrata omarice so lahko tudi oglasna tabla

obalna ulica kjer so lokali in oštarije

9. oktober 2020, petek

Ag. Kirikos, Ikaria, Grčija

Jutro je razkrilo resnico. Avtomatično pranje sinoči je bilo pomanjkljivo. Stekla so bila po tem pranju pikčasta. Pikice, kot ostanek kapljic na zaprašenem steklu, so bile celo relativno redke. Čeprav sem bil sinoči optimističen, sem danes le moral vzeti v roko gobo in z vodo iz vodovoda oprati barko. Hic!

In ko perem barko, pride sosed, brexitovec, do mene in me vpraša, če je voda v redu. Jasno, da je, mu odgovorim, saj smo vendar v EU in povsod v EU je voda v redu. Le, mogoče ima kje preveč okusa po kloru. Pa mi takoj odgovori, da ne sprašuje, če je v redu za piti, njega zanima, če je v redu za pranje barke. Hja, ostanem brez besed. Pa, kaj bi se razburjal, ipak je dedec samo brexitovec...

Sicer je pa današnja zanimacija flikanje dingija. Nekaj lepim z lepilom, nekaj s siko. Predvsem pa čistim svinjarijo (in vodo) iz vseh možnih por. Opoldne je vse narejeno in čas je za sušenje. In službovanje. Ker pa je danes službovanja relativno malo, je čas za odhod za ovine. Do oštarij.

Vesna poleg službovanja naredi še veliko žehto in ko konča se ji pridružim pri laundromatu. Zato, da trogam oprano perilo v dveh velikih torbah nazaj na barko. In potem Vesna vse po vrsti tudi obesi, ker sušilec ni opravil svojega poslanstva v perfekciji. Jaz medtem preverim kontakte na kablji do sončnih celic. Imam občutek, kot da je nekaj narobe. In tudi je. En kontakt je slab. Očistim ga stvar in dela bolje, a v bližnji prihodnosti bo edina prava rešitev nabava novega konektorja. In medtem se dingi še kar suši.

Pa ne čakava, da se osuši. Zavijeva na kosilo. Sedaj, ko imava oštarije na dohvat ruke. In ker sva se včeraj znebila odmrznjenega mesa. Po kosilu še skok v kafič, da si prižgem pipico v lokal. V Grčiji se lahko povsod kadi in le zakaj jaz tega ne izkoriščam? No, končno sem grško kompatibilen. Še skok v trgovino po zelenjavo. Dražja je bila, kot vse današnje oštarije skupaj (vključno z zadnjo, ki šele sledi). Ubogi vegiji!

Kakorkoli, ker sva jutri za nekaj časa namenjena na kopanje po zalivih, je danes prilika, da obiščeva še kakšno oštarijo. Abstinenca prihaja. In greva na mezico za večerjo. Pa nimajo atherine, niti simi šrimpkov. Naročiva gavrose in kozice. In sva zelo pozitivno presenečena. Gavrosi, ki jih jaz ne obožujem preveč, so bili odlični, šrimпки pa, hmmm... jumbo prawns. Za mezico. Ko spet prideva na Ikarijo, definitivno zavijeva v to tavernico, ki nima terase in ima le nekaj notranjih miz (ki so itak polovično zasedene z oštirkino žlahto). In kjer je z znakom na vhodnih vratih prepovedan rasizem. S tem je implicitno prepovedana tudi maškerada. Vsi, vključno z osebjem, se držimo prepovedi. In vsi (vključno z osebjem) pijemo zdravilno ikarijsko vino. Živeli bomo večno. Dokaz za to je tudi zakosmateni starček, ki se sprehaja po promenadi. Tako izgledajo tisti, ki živijo večno.

Mimogrede, še tole sva danes izvedela od ene izmed oštirk. Tukaj nihče ne nosi maske, ker so vsi zdravi. Zdravi pa ne morejo nikogar okužiti. Korona se ni uspela prebiti v to trdnjavo zdravilnih napitkov. Korona tukaj nima šans! Vsaj toliko časa, dokler se politiki ne odločijo drugače...

marina, ki še ni uradno odprta ima vodo, elektrike pa ne; je pa tako privez kot voda brezplačno kar veliko šteje v tako varni zaščiteni marini

bolj na redko smo privezani v marini

čeprav smo lani bili celo dvakrat v tej marini, nismo vedeli, da so mini terme tukaj v sami marini

žal se je v enem letu razraslo toliko alg, da ne moreš iti notri in se potopiti do vratu

v te mini terme so vtaknili neko cev: verjetno črpajo toplo vodo?

takole se dinghi na obali suši po flikariji

jesen je ... mačka med odpadlimi cvetovi išče prigrizek

shrimps (za tako količino izredno poceni 9€) in gavrosi (očiščeni!), odlično!

10. oktober 2020, sobota

Ag. Kirikos, Ikaria - Alindas, Leros, Grčija

Pipica in frape sinoči sta mi dala tinto piti. No, s pipico ni bilo nič narobe, v frapeju pa je bilo očitno toliko kave, da še slon ne zaspi. Kaj šele jaz. Šele proti jutru mi uspe in potem spim dlje, kot sem planiral. Rezultat je, da sva izplula tako kot vedno. Ob desetih. Prej je bilo potrebno še v pekarnico (Vesna) ter sestaviti in napihniti dingija (jaz). Ko pozajtrkujeva, predstaviva barko za en meter nazaj. Tam enostavno zahaklja dingija na davitse in ga dvigne. Kako elegantno!

Manj elegantno je bilo izpluti, ker naju je veter tiščal v kot. Trudim se z metodo, da sem privezan na kratko in se z motorjem odrinem od bokobrana. Pa ne gre. Mala ima tako obliko, da mi to nikoli ne uspe. Ali pa ne znam, kaj pa vem? Iz zagate me reši sosed Francoz. Z ekstremno dolgo čakljo mi odrine kljun. Odigra vlogo bow thrusterja. Potem je enostavno.

Samo genova je bila danes v igri. Veter je bil čisto od zadaj. 4 bf z občasnimi sunki malo preko 20 vozlov je bilo dovolj za povprečno hitrost 5,5 vozlov. Do Lerosa sva bila namenjena in proti večeru prispeva. Prvo polovico poti sva sama. Tudi na

Ikariji so za nama ostale samo še tri jadrnice. Okoli Lipsija se začne promet in na sidrišču na Lerosu smo štirje. Sidrišče je veliko in do prvega soseda imava sto metrov.

Se je pa danes ohladilo. Med plovbo sem moral obleči flis. Zrak je že hladnejši od morja, ki ima še vedno 24-25 stopinj. Zrak se bo ponoči ohladil tudi na manj kot 20 stopinj, pravi napoved za nocoj. Tudi za naslednje dni so napovedane podobne temperature. Hja, ni več vročinskega vala, proti jugu bo treba.

Za večerjo je roštilj. Vendar tokrat ne toliko zaradi mesa, kot zaradi kostanja. Včeraj sva na Ikariji kupila zelo lepe (in danes se je izkazalo, da tudi zelo okusne) marone. Mljack!

napihovanje dinghija pred odhodom

še slovo od Ikarije, otok kamor se rada vračava

ima neko dušo ta otok, življenje tukaj teče počasi in zdravo

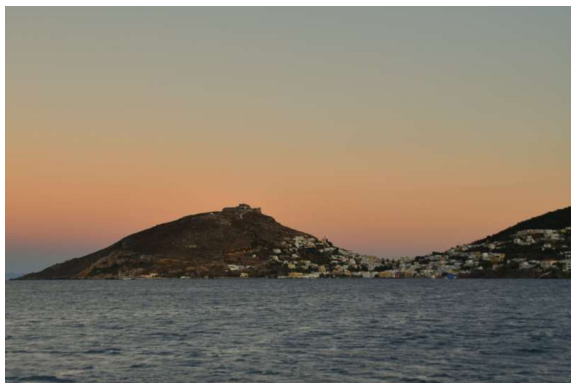
celo pot sva počasi jadrjala, pred nami otok Leros

sidrišče Alindas kjer bova prenočila

najprej se je peklo meso in bučke, za sladico pa ikarijski kostanj (sva imela velike oči in je bilo količinsko malo preveč), zelo okusno!

sonce gre že zgodaj spati (18,42), pogled na Leroško
graščino

ikarijski kruh iz krušne peči je malce neklasične oblike

11. oktober 2020, nedelja

Alindas - Xerokambos, Leros, Grčija

Kakor se je včeraj ohladilo, tako se je danes ogrelo. Za zajtrk v kokpitu je že neprijetno vroče. Rezultat je skok v morje takoj po zajtrku.

Vetra je danes malo, 1-3 bf severnika, ampak optimizem velja in takoj, ko se odsidrava, dvignem jadra. Najprej samo genovo. Veter je skoraj od zadaj. Počasi napredujema, a se nama nikamor ne mudi, danes nimava v načrtu dolgega plova.

Najprej se zapeljeva kar v sosednji zaliv, kjer je nekaj sidranih bark, pa nama to ni všeč in greva dalje na jug otoka. Veter miljo pred ciljnim zalivom dokončno crkne. Nadomesti ga Yanmarko. In ko ravno hočem zmanjšati plin (da bi se sidrala), motorček ugasne. Točno dva meseca je zdržal manjši tank za gorivo na Mali, 1200 milj in 105 ur s 190 litri. 1,8 l/h niti ni tako slabo za dobrih 7000 ur star motor. Po tej matematiki bo preostalih 290 litrov zadostovalo do srede januarja.

Kakorkoli, ko preklopim tank in spet uspem prižgati motor sva pridrsela že v sredino bojišča, skoraj v naročje Heliosu. Jasno, takoj si pomahamo in ko sva midva (končno) privezana na nekaj, kar je nekoč bila gostilniška boja, sta že z dingijem pri nama. V odhajanju sta in spijemo kozarček ali dva, malo poklepetamo in že ju ni več. Morda se spet vidimo čez kak dan, morda drugo leto, kdo ve? V nedeljo letita domov v Munchen. Nama sicer ni jasno, zakaj se jima tako mudi, ampak Olav ima skoraj 80 let in vprašanje, kako bova midva komplicirala pri njunih letih. Če bova sploh še vandrata naokoli?

Pa še besedico o (kao) bojah. Navionics mi pove, da so jih oštirji morali na podlagi dekreta obalne straže odstraniti. Ampak. Odstranili so samo boje, kot je velel ukaz, bloke in privezne vrvi so pa pustili. Nekatere so označili s plastenko, nekaterih ne. Sidranje tukaj je sedaj smrtno nevarno za sidro. No, nikogar pa ne moti, če kdo pobere mooring line pod plastenko. Prej so bile boje lepo barvno označene in se je vedelo, v katero oštarijo je treba zaviti, sedaj se ne ve več. In pač v oštarijo ni potrebno zaviti. Simpl. Po grško...

Ko Helios odjadra, gre Vesna pod vodo. Tudi jaz sem imel nekaj podobnega v načrtu, le časovno sem planiral precej krajši izlet v vodo, kot ona. Pet mojih minut za dve njeni uri. Pa sem toliko časa motovilil in kompliciral na barki, da sem se dovolj ohladil, da mi je s čela nehala kapljati in curljati. In sem si premislil.

Pod vodo, pove Vesna, je en dolgčas. Po eni strani je to logično, bark (in posledično turistov, ki snorkljajo) je ogromno. Do večera se nas je na bojišču/sidrišču nabralo dobrih deset. Take gužve nisem videl od Jonskega morja dalje. In sedaj je sredina oktobra...

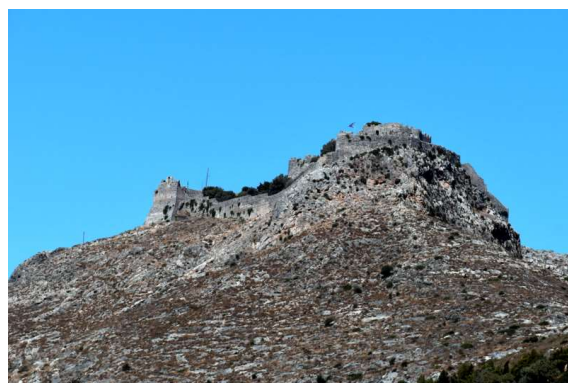
sidrišče Alindas, lepo smo spali

zaliv Panteli kjer sva se najprej mislila sidrati, pa mi je bilo malo gužvasto

slikovita vasica Panteli

graščina na Lerosu še z druge strani

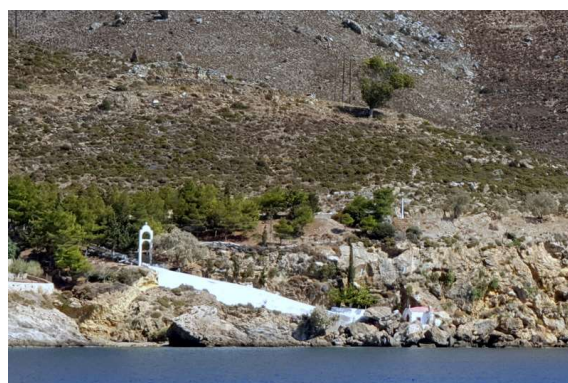
počasno jadranje od zaliva do zaliva

lepa peščena plaža

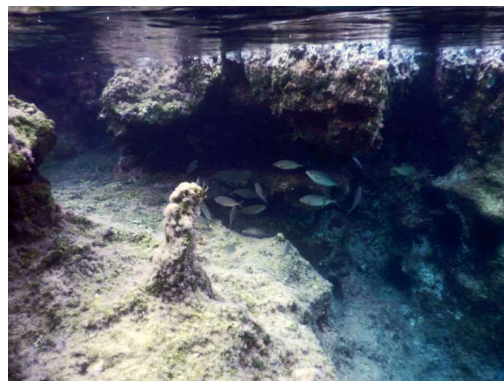
nad to peščeno plažo pa kamnolom, očitno jim je pesek/mivka spolzela do morja

mini cerkvica ob morju v zalivu Xerokambos

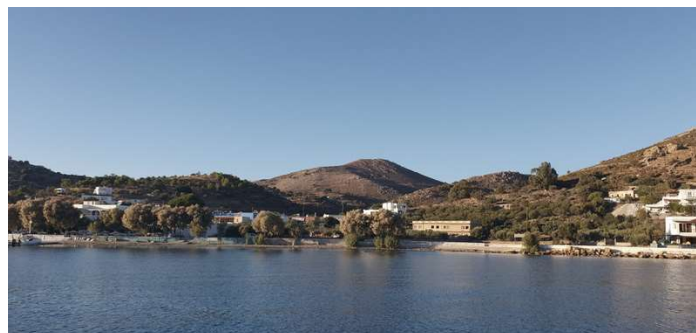
sidrišče Xerokambos kjer smo skoraj vsi na bojah, bloki spodaj so kar konkretni

vse v algah in, če sem naredila v uri in pol snorkljanja le 40 fotografij in od tega le ena, dve ok, potem je res boren izplen

mediteransko papagajko (latinsko Sparisoma cretense) sem komaj ujela, šibala sem in tja ... vesela, da sem vsaj nekaj posebnega videla danes

na obali je bila videti le ena živa oštarija, živa saj so imeli glasbo na ves glas ...očitno neko praznovanje

12. oktober 2020, ponedeljek

Xerokambos - Plakouti, Leros, Grčija

Počasi se zbuja v prijetno in mirno jutro (no, dopoldne). Ura je enajst, ko se oddingiram po kruh. In po desetih minutah hoje, ko še kar ne najdem trgovinice, povprašam domačina ikarijskih let (90+), ki sedi pred svojo hišo, kje je market? Ne razume. Opou einai to míni market, parakalo? Tudi nič. Tukaj ne bom izvedel, sklepam, in se nasmehnem, lepo zahvalim in obrnem, da bi iskal dalje. Pa možakar zavpije za menoj: super market? Ne, ne, super market, prikimam. To je pa tukaj takoj za ovinkom, nekako razumem njegovo brezzobo grščino. Mislim, da je komentar o super marketu odveč - trgovinica je imela 10 m². Velikost kioska in pol. Ampak, ne, to ni market, kaj šele mini market. To je super market! In tako je to povsod po Grčiji...

Včeraj sva imela severni vetrič in sva plula proti jugu, danes imava južnega in greva na sever. Razumljivo. Čeprav je bil veter včeraj in je tudi danes veter tako šibak, da brez nesebične pomoči motorja vsaj na delu poti ne bi šlo. Jutri bodo južni vetrovi močni, preletel nas bo jezik ciklona, ki se bo zavrtel od južne Italije preko Balkana v Srednjo Evropo in bo torej potoval severno od nas. Morda nas kakšna nevihtica celo opere. Temu primerno je zaliv precej poln. Barke se premikajo iz zalivov, ki so varni proti meltemiju v zalive, primerne za južne vetrove.

Toda, danes je vreme še poletno in popoldan je na sporedu kopanje. O Vesninem izletu pod vodo pa itak ni izgubljati besed. Spet je bila dve uri v svetu kapitana Nema in spet ni videla veliko (le moreno in hobotnico). Tako je menila tudi včeraj. Dokler jih ni dobila pod nos, da morda res ni videla veliko. Za njene pojme. Na objavljeni fotki je bila namreč ena bolj redkih rib mediterana.

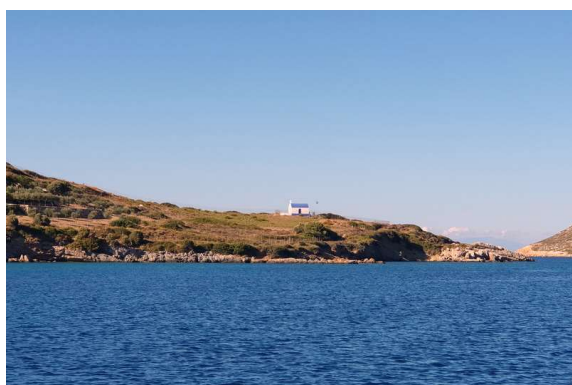
Jeseni smo in ko pade mrak, je na vrsti kostanj...

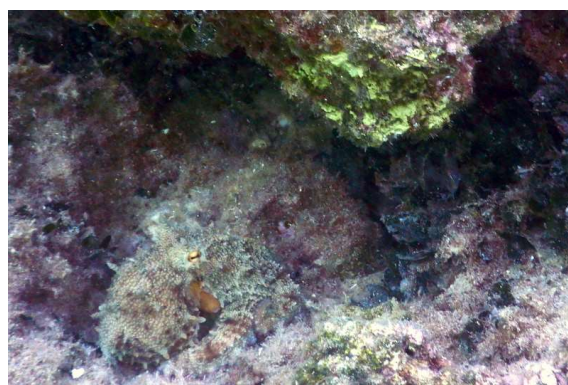
popoldne se nas je kar dosti nabralo v zalivu Plakouti

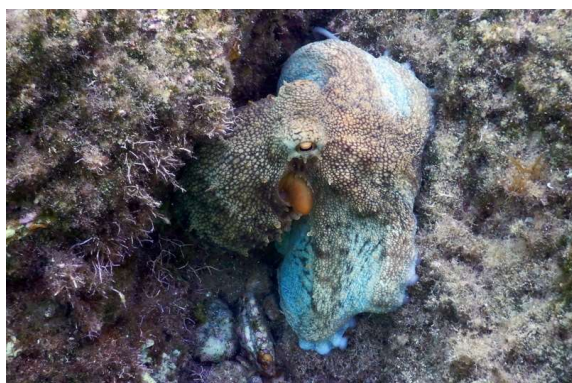
kuža maha z repom levo, desno in bi rad čimprej prišel na obalo, da opravi svojo potrebo, lastniki bi pa še kar čvekali s sosednjo barko

plavala sem za hribček te majhne cerkvice

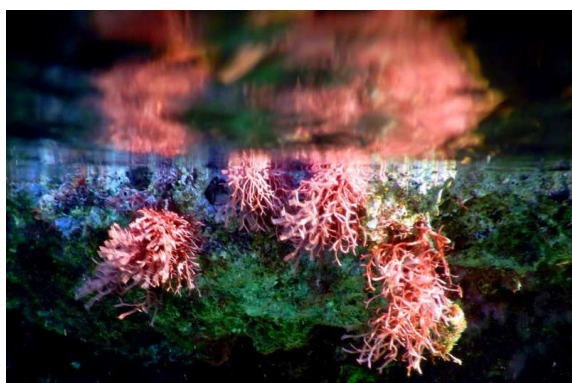
in, ko preplavam že za cerkvico, končno zagledam kako mi nekdo sramežljivo žmika; saj, če ne bi žmikala, je sploh ne bi opazila

lepe barve je pokazala, ko se je malo raztegnila

na tej fotografiji se dobro vidijo seski; kako dobra bi bila na krožniku :)

odsev v morju

..in kar naenkrat nekaj skoči pred menoj ... uf, sem se ustrašila

ves čas mi je kazala zobe; čeprav sem videla že dosti moren (predvsem na Pacifiku), imam še vedno nek rešpekt pred njimi

današnji avtoportret...

najbolj me je strah, ko plavam, ali me ribiči in ostali, ki motorirajo mimo mene, sploh vidijo ... ?

edina oštarija na obali je prižgala luči in kar nekaj jadralcev se je odpeljalo na večerjo...midva sva si rajši privoščila pečeni ikarijski kostanj

13. oktober 2020, torek

Plakouti, Leros, Grčija

Navtex za danes sporoča, da je na tem koncu Egejskega morja v veljavi gale warning.

Ampak. Tresla se je gora, rodila se je miš. Noč je minila povsem spokojno, dopoldan se je veter malo dvignil, a v tem zalivu ni bilo kaj hujšega. Le na trenutke je veter Malo malček položil, ko je zaplesala svoj ples na sidru. Šele pozno popoldan nas je preletela oslABLJENA nevihtna fronta brez grmenja. Mala je končno dobila priliko biti oprana v avtomatski barkopralnici. Če ne bi bila poleti na Jadranu, bi se šele sedaj z vrha jambora spiral saharški pesek z Rdečega morja.

Za kakšno uro sem prižgal instrumente in najvišji sunek vetra (ki ga moji instrumenti pravilno povprečijo!) je znašal 29 vozlov, kar je nekako v skladu z napovedjo. Teh "največ 29 vozlov" pomeni, da je bil kokpit za nekaj sekund v nekaj primerih popolnoma v pršcu morja. Veter v tem vrtincu zraka in morja je verjetno imel za trenutek precej nad 40 vozlov, a to se ne meri in tega ne prikazujejo nobeni meteorološki modeli. V teh piših ni energije, ki bi dobro sidrano barko lahko izpulila. Morje je bilo popolnoma mirno.

Da pa niso bile vse barke dobro sidrane, pove podatek, da nas je bilo ponoči sidranih 15, po prvih sunkih ob dvanajstih nas je ostalo le še 10. Tretjini je sidro popustilo in se niso uspeli ponovno sidrati tudi po več poskusih. Zanimivo, same lastniške barke.

Dober zaliv sva si izbrala. To je več ali manj tudi edina umetnost kruzanja. Izbrati pravo smer in trenutek za plovbo ter se skriti v pravi zaliv, ko je to pametno in potrebno. Na žalost zato ne morem pisati o orkanskih vetrovih, ki bi jih pogumno preživela. Tako, kot to počno nekateri drugi pripovedovalci (nekateri prvaki ulice bi danes tukaj sigurno namerili 60 vozlov). Osebnostno zelo dvomim v take zgodbe (ki poleg drugega ne zdržijo niti presoje srednješolske fizike) in sem do pravljicarjev precej netoleranten, saj spravljajo pod vprašaj tudi resne zgodbe (ki pa jim je modro prisluhniti!). Ali so pripovedovalci lažnjivi kljukci, ali pa so res tako nesposobni, da izberejo napačna sidrišča? Naj se kategorizirajo sami. Kakorkoli, s tem, da si bil v hudem vetru, se res ni za hvaliti, bolje je to zamolčati. Angleži pravijo, da je izpluti v težko morje iz veselja, tako kot oditi v pekel na zabavo. Gantleman tega ne počno.

Čeprav so se sosedje veselo namakali celo dopoldne in so poskakali v morje tudi takoj, ko je bil naliv mimo, sva midva

danes ostala na krovu. Jutri je nov dan. Vesna ima itak veliko dela in ji kak dan kopalniške pavze prav paše. Danes je lahko v miru službovala. Jaz sem preživel tipičen počitniški dan "s knjigo v roki".

kar krepko je deževalo, ampak ne dolgo ... in po vsakem dežju posije sonce :)

danes za kočerjo polnjeni jajčevci, bučke in paprike s pire krompirjem v paradižnikovi omaki ...

14. oktober 2020, sreda

Plakouti, Leros - Plati, Grčija

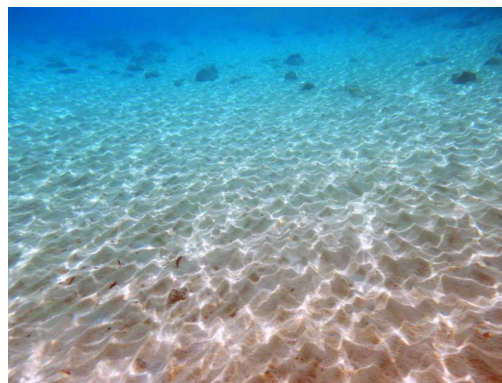
Vremenska motnja je mimo, greva dalje! Za danes je napovedan zahodnik, torej je primeren čas za premik na sever ali jug. Na jugu zna biti lepše vreme. Vsaj nekaj časa še. Torej greva na jug. Prijetno jadrava v slabih 3 bf, dokler ne prideva v vetrno senco Kalimnosa. Tukaj pa veter je in vetra ni. Jadra gor in jadra dol. Velikokrat. Po dobrih štirih urah le nekako pribremzava za otoček Plati med Kalimnosom in Pserimosom, se sidrava in poskačeva v vodo.

Najprej sva sama, potem dobiva družbo. Gostoljubni Grki se neskončno trudijo, da nama ne bi bilo dolgčas. Guletke se kot po tekočem traku menjavajo na najinem sidrišču in vsaka posebej ima svoj asortiman (večinoma tehno) muzike. Dodatno tudi didžeja ali pa vsaj prijaznega kapitana, ki gostom po (glasnem) ozvočenju razlaga, kdaj naj skočijo v morje in kje lahko to storijo varno, da jih slučajno ne bi pojedli krokodili ali pa raztrgale piranje. Morskih psov in ostalih strašnih pošasti iz morskih globin za čuda ne omenjajo. Le kako sva se midva lahko do sedaj kopala brez vseh teh dobronamernih in predvsem prepotrebni nasvetov ter navodil za uporabo morja? Na srečo imajo guletke dokaj kratek rok uporabe sidrišča, tipično manj kot eno uro. Jih je pa veliko in prihajajo pogosto, hic! In vsi so ista franšiza. Franšiza turških guletk. Publika pa ... No ja, publika so do onemoglosti pijani Nemci. Tukaj pač Slovenci nismo zastavonoše. Slovenci obvladujemo le severovzhodni del Jadranskega morja.

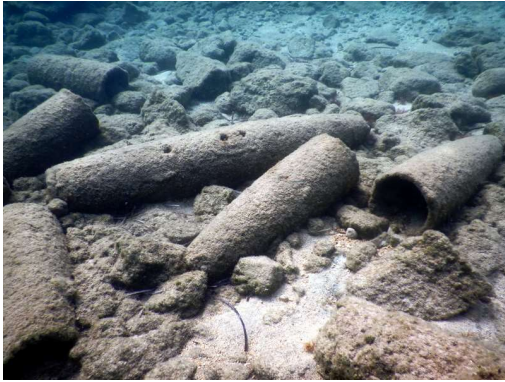
Čeprav je danes veter idealen za kurjenje, roštilja nisva prižgala. Mesne kroglice za omako k pašti so ostale še od včeraj in jih je potrebno porabiti, pravega mesa za na rešetko pa tudi nisva dala iz zamrzovalnika. Kostanj se je spekel kar na plinu. Ni enakega žmohta. Je le instant približek tistemu, česar se kot otrok spomnim s sprehodov po jesenski Stari Ljubljani. Takrat sem komaj čakal, da so mi starši kupili merico vročih, lepo dišečih maronov. Spomini, ah...

zaliv pri otočku Plati: običajno osvrknem sidro, ko mimo snorkljam, drugače ne hodim gledati... danes pa plavam in plavam in nikjer ne vidim sidra :) -

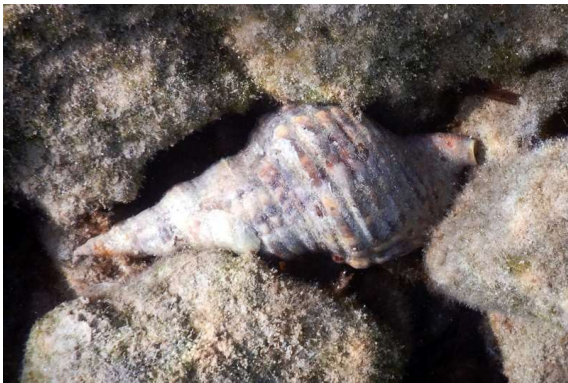
dno morja je zelo mešano: od trave, skal, ploščadi do mivke

danes res golo pod vodo - nič koral, spužve; je bilo pa ogromno mladega ribjega podmladka, pa tudi druge standardne ribe; in pa granate, ki vsekakor ne pašejo na morsko dno

plavutkoportret :)

na fotki nič posebnega ta polž, vendar je bil velik vsaj 30cm

zelo blizu, res zelo, so se sidrali zraven nas, vključili zvočnike in zabava se je začela ... no, Tone sigurno ne bi mogel zaspati, tudi, če bi hotel

razen koz na tem otočku ni drugih prebivalcev (kakor vem)

...in plavam in priplavam do cerkvice Ag.Nikolaos kjer je ravnokar odplula ena guletka; no, kmalu jo je nadomestila še druga

salpe in trava ... tega je bilo dosti

cerkvice Ag.Nikolaos ima pomol s sprejemljivo globino 2-3m

Mala v družbi guletk

ljudje se stiskajo en zraven drugega, sedaj že rahlo utrujeni

15. oktober 2020, četrtek

Plati - Kamari, Kos, Grčija

Ura je bila enajst zvečer. Včeraj. Jaz sem že globoko spal. Vesna je ležala v kinu. Ko se je nekdo pred barko zadril "Kapten!". Nisva v luki, sidrana sva sredi morja ob nenaseljenem otočku, hmmm... Če bi jaz še lahko to sanjal, Vesna tega z odprtimi očmi ni mogla, ona je bila preverjeno budna. Prisluh? Prvič morda, drugič pa to ne more biti več. Pogled na plano pokaže plavo luč. Aha! Coast guardovce nekaj zanima. In to je: Last and next port of call? In ko v odgovoru nastopajo le imena grških otokov, sta pomirjena. Nou-turki? In Vesna takoj zdrdra: nou-turki-ounli-gris in pristavi aj-hejt-turki! Samo to se je še manjkalo, da bi ob tej izjavi tudi desnico položila na srce (itak pa tega ne bi videli, ker je noč). Mi smo vendar turisti-patrioti, to se ve! Zadovoljna, da sta obranila državo pred turško zlobo, se le še nasmehmeta, izjavita kalinihta in že ju ni več. In midva mirno spiva dalje, vedoč da so zunaj ljudje, ki naju čuvajo. Čuvajo pred virusi. Turčija je Grčiji nevarna samo zaradi viroze. Uradno.

Zbudi se v popolno bonaco in Mala lebdi v zraku. Morje je tako prozorno, da se ga sploh ne vidi. Štiri metre nižje je gosta trava in malo naprej mivka, kjer naj bi ležalo naše sidro, pa je tako zakopano, da se ga ne vidi, dokler ga ne gledam navpično navzdol in ga ne izkopljem izpod mivke. Nekaj skal, kamor ni zdravo spustiti sidra je sedaj kot na dlani nekaj deset metrov stran. Kot pogled z drona na kopno je.

Vetra je napovedanega malo in 25 milj ne bova preplula, če ne startava dovolj zgodaj. Ob treh bi bila rada na cilju, da je potem možno še plavanje pred nočjo. Dnevi so že kar kratki. Dve uri poje motor in potem je na sporedu najprej počasno in kasneje malo hitrejšo jadranje. Ciljni čas itak prekoračiva.

V Kamariju se ne spomnim, da bi že kdaj bil. Desetkilometrski plaža, kjer se je možno sidrati praktično kjerkoli. Dno je peščeno in se zelo blago spušča v morje. Sidrišče za začetnike. Je pa to roadstead in čisto možno je, da bova imela ponoči nekaj vala, ko bo mimo plula kakšna ladja.

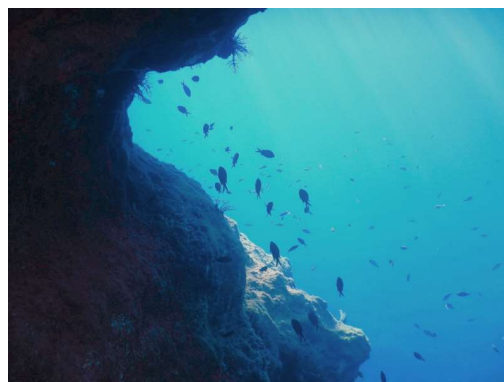
A o tem bom razmišljal jutri zjutraj (če bo noč s slabim spancem). Danes se posvetiva vsak svojemu hobiju. Vesna gre v snorklarijo, jaz v fender pucarijo. Tista super luka na Ikariji ima tudi eno napako. Vsi pomoli so obloženi s črno gumo v obliki vodoravno položene na pol prerezane cevi premera okoli 40 cm. To bi bilo sicer hvale vredno, ker se barke sploh ne da poškodovati, če ta črna guma ne bi naredila črne tudi bokobrane. Če bi bil brez njih (kar bi bilo možno, saj jih niti ne potrebujem, ko je pa pomol en sam dolg bokobran), bi bila črna pa barka. V sosednji luki na sosednjem otoku so v istem

obdobju zgradili podobno luko in tam so pomole obložili z belo gumo enake oblike. Bravo! Črno gumo bi morali prepovedati na nivoju Združenih narodov! In tako sem ves čas Vesninega plavanja jaz ribal bokobrane...

In ko je ribanac končan, se začne lepši del večera. Vsaj zame. Barbjekju. Po večerji grem jaz spat, Vesna v kino. In oba upava, da naju nocoj spet ne zbudijo varuhi obale z vprašanjem: Last and next port of call?

zaliv Kamari na Kosu je zelo turističen: polno hotelčkov in hotelov z lepo plažo

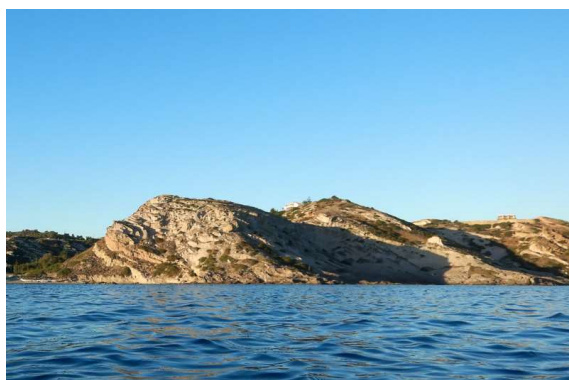
pod vodo pa: standardne ribe in mahom obložene skale, kamni...

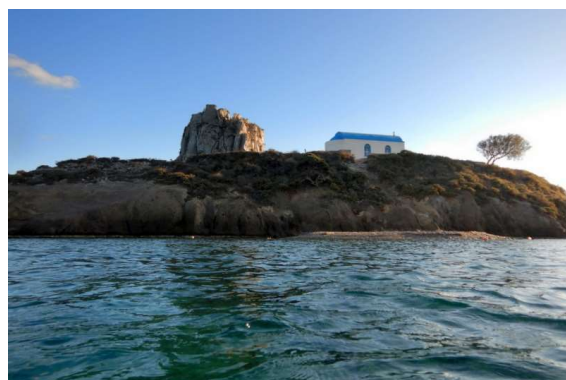
koliko let na morskem dnu potrebuje maska, da se razgradi?

eni imajo pa voljo: na špičaste skale nalagati kamne v stolp

hribčki od daleč delujejo peščeni

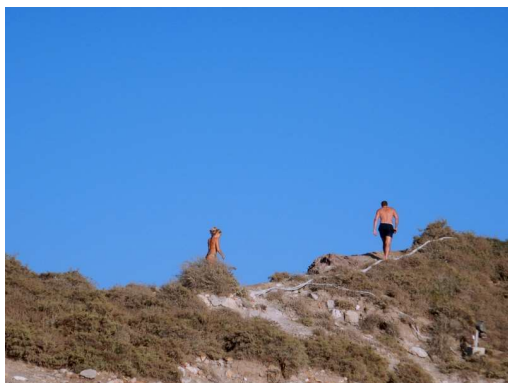
do tega otočka ne moreš priti drugače kot s plovilom ali pa, če priplavaš

ob pol šestih zvečer bila plaža že skoraj prazna

zelo veliko jat majhnih ribic

mlad, zaljubljen parček je priplaval do otočka s cerkvijo in potem hodil po nič kaj prijetnem terenu bosa

ne, ne , ni mi še zrasla kožica med prsti :)

galebov kolikor hočeš po teh skalah, tudi vran ni manjkalo

jesensko obarvano drevo s cerkvico na otočku malce stran od dolge plaže

16. oktober 2020, petek

Kamari, Kos - Ag. Antonios, Tilos, Grčija

Roadstead se ni izneveril in ponoči je bilo nekaj malega guncanja, a ne preveč. Jutro ob kavici je v popolni bonaci. In ko se dvigne malo vetra, dvignem sidro. Pa je bil veter kratkotrajen, po pol ure ga ni več. Motorirava. Vesna dela, jaz sem dežuren v kokpitu. Okoli mene iz vode skačejo tune. Razmišljam. Bi jih lovil ali jih ne bi lovil. Pa se odločim, da jih lovim. Vabo spustim v morje, barko obrnem in se peljem preko jate. In še nazaj. Nič ne ulovim. Obupam. Neham loviti.

V Tilosu se sidrava v severnem velikem zalivu, ponoči in jutri dopoldan naj bi bili južni vetrovi, tole bo primeren zaliv za tak veter. Voda je čudovito prozorna in peščeno dno daje vtis, kot bi bili v bazenu. Vesna gre tradicionalno pod vodo in je spet razočarana. Jaz po mikro plavanju zajaham v dingija in v lajf. Na obali je nekaj tavern, ena je celo še odprta ob treh popoldan, a jo tudi zapirajo. Tem otokom so vladali Italijani in očitno so takrat pokvarili domačine s svojimi blesavimi navadami.

Odpešačim v Megalo Horio - prav paše mi pretegniti noge. Velika vas je taka samo po imenu. Premore mestno hišo,

otroško igrišče in super market (v prevodu: nano market). In pa veliko cerkev, to itak. Menda imajo tudi taverno, ki je pa ob tej nemogoči uri (štiri popoldan) kleisto. Chiuso. Verjetno so kleisto tudi vse privatne hiše, saj ne srečam žive duše. Le ko se vračam po rahlem klancu navzdol, mi od zadaj pridrvi domačin na ugasnjenem mopedu. Verjetno zato, da ne prebudi spečih.

Danes nisem srečal nikogar z masko (no, nisem jih sploh srečal veliko, a tisti, ki sem jih, niso nosili maske). Niti notri, niti zunaj. In življenje lepo teče dalje. Če samo pomislim, da so mi vnuka v Ljubljani zaprli v karanteno, ker je sošolka bila prepoznana kot virozna. V karanteno je moral za 5 dni. Le kje so našli to cifro? Res so kljukci. Itak sem pa ravno včeraj v resni reviji prebral en članek, ki razlaga, da živimo ljudje s korona virusi od nekdaj in da je več kot tretjina vsakoletnih prehladov posledica korona virusov. Novi korona virus torej sploh ni nov (le malo je mutiran, tako kot so virusi vedno) in v mojih očeh je to samo politični pamflet za ustrahovanje lastnih ljudi in nič drugega. Kakorkoli, tukaj nihče ne nosi maske, nihče se ne samoizolira in življenje poteka enako, kot je potekalo lani. In tukaj ni bolnih. Verjetno jih realno tudi v Sloveniji ni nič več, kot lani ob enakem času. Le vladni teror je večji.

Danes torej ne greva na večerjo. Priliko, da bi mi kaj prodali, so zamudili. Zvečer smo pa mi v kinu in ne po oštarijah. Saj smo vendar kulturni ljudje!

malo bolj od blizu fotografiran peščen hrib kjer sva bila sidrana v Kamariju na Kosu

cvet poseidonije, fotka iz zaliva pri Arkiju - danes šele zvedela, da je to, to ! in še zaščitena je

plaža na Kamariju ob deveti uri zjutraj še sameva; je pa videti od tukaj, da je tudi tukaj vsa okolica peščena

zoomiran peščeni hrib na Kamariju

otok Nysiros, tako zgleda, kot, da so si nekateri uredili domovanje

snorkljanje na Tilosu, Ag.Antonios: morski polž Tritonova trobenta/Charonia tritonis je bil velik 30-40cm, edini primerek, zelo lep

Nysiros, nešteto lukenj je bilo izkopanih

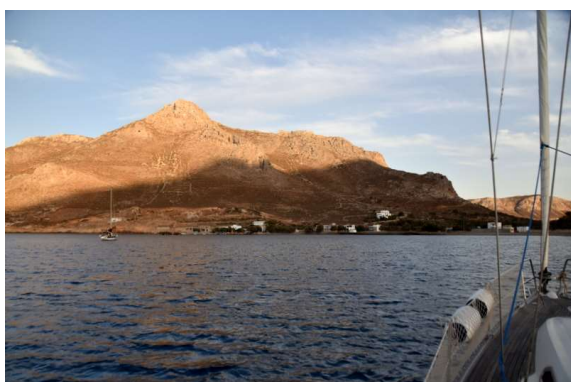
otok Giali (Giali) - kamnolom, pa tudi dobro sidrišče (med Kosom in Nysirosom)

bo treba na obalo iti pogledati kaj naj bi to predstavljalo

oštarija na plaži je bila popoldne zaprta

naokoli so sami visoki hribi, večinoma goli

pomol v zalivu Ag.Antonios otoka Tilos - problem priveza za nas je, da je globina le 1,5 m

17. oktober 2020, sobota

Ag. Antonios, Tilos, Grčija

Če mi včeraj v oštariji niso uspeli nič prodati, bova poskusila danes še enkrat. Tako sva se odločila že zjutraj. Ne greva dalje, nekaj dela imava in net dela v redu. Dopoldan je tako minil delovno in za kosilo sva se odpravila na obalo.

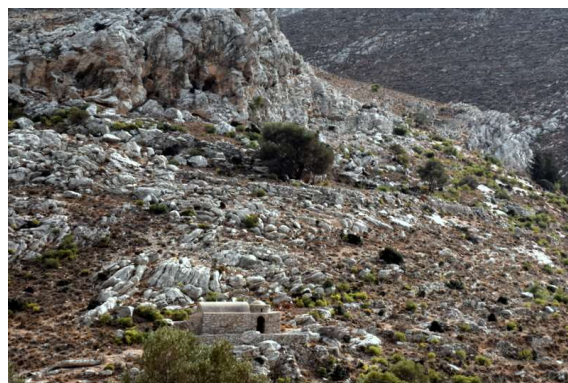
Edina delujoča oštarija v vasici (ki šteje le nekaj hiš in še manj duš) ima šest ali sedem gostov (plus oštirko z žlahto, ki tudi jejo). Pa prisedeva še midva. In kaj nudijo? Kalamare (zamrznjene), hobotnico v solati in grško solato. Ko teta še malo pomisli, se domisli, da imajo tudi tatziki. Najbrž iz konzerve. Ribe, meso, kuhana hrana? Ohi. Ah, ja... No, ker sva že tukaj, pa naj prinesejo tisto kar pač imajo. In pol kile vina. Torej, so nama uspeli vsaj nekaj prodati. Pa saj niti ni potrebe, da bi še kaj več, cene imajo za polovico višje, kot drugje. Kakovost in cena sta tukaj v obratnem sorazmerju. Z oceno med ena in pet bi to oštarijo ocenil z nič.

Vesna se usede na avtobus, ki vozi po otoku. Vozi po praktično vseh cestah - to v prevodu pomeni: po edini cesti, ki sploh je. Avtobusne postaje so nove, opremljene s procesorsko upravljanim prikazovalnikom, kjer se vrtilni vozni red. Super moderno, avtonomno napajanje na sončne celice. Le nekaj potrpežljivosti je potrebne, da se dočaka prikaz ure, ki človeka zanima (na dan je 7 voženj na edini progi). Alternativno bi se lahko na postaji nalepil list papirja, kjer bi vse pisalo. Pa še velike črke bi lahko bile, ker ni kaj dosti za napisati. Je pa to tako. Objavljena je samo ena ura odhoda (pa še ta je v skladu z island time filozofijo) in ne piše s katere postaje. Kdaj so konkretni odhodi s konkretne postaje se lahko le sklepa. Tako ali tako so vožnje narazen na nekaj ur in celotni krog naredi avtobus v četrtr ure. Dlje časa pa itak ne more voziti, saj sta šofer in kelner v kafiču v Livadiji ena in ista oseba.

Mask se v avtobusu ne nosi. Tako, kot se jih ne nosi v trgovini in po lokalih. Tilos je covid free zone. Tudi na sprehodu, ki sem ga namesto izleta v Livadijo z Vesno opravil do vetrnice in nazaj (dve uri prijetne hoje) nisem nosil maske. Niti je ni nosil nihče v avtomobilih, ki so vozili mimo mene. Očitno vsi otočani živijo v istem gospodinjstvu. Drugače si take predrzne kršitve državne zapovedi res ne morem predstavljati.

majhen fantič s težko muko ven potegne vršo, v njej ena mini ribica, starši v ozadju pa vpijejo, da naj takoj nazaj vršo spusti v morje

da malo zamenjam okolje se zapeljem z busom do Livadie, kamor tudi pristaja trajekt in je tudi primeren privez za naju; cerkev na fotki skoraj ne opaziš med vsem tem kamenjem

mostiček v Livadiji, tako kot je bilo ... na splošno, niti ene spremembe nisem opazila, da bi bila narejena v zadnjem letu

v luki Livadhi sta bili le dve jadnici; 46čeveljska barka pravi, da so plačali 29€ za privez, elektriko in vodo=kar dosti soldov glede na lokacijo

italijanska arhitektura policijske postaje v Livadhi-Italijani na tem otoku med 1912-1948

a niso običajno konjčki? da se na pujsku otroci gugajo pa še nisem opazila nikjer :)

koze, vsepovsod koze, le na jedilnih listih jih ni :) ... no, ko sem med vožnjo molila glavo skozi okno je večkrat pridišalo po kozah

pogled na Livadhio z vrha hriba med vožnjo z busom

o spet vi, mu rečem, ko stopim na bus :) namreč pol ure predtem mi je postregel frape v kafiču na pomolu; za 1,5€ sem si ogledala pol otoka z busom in ker je vozil tako počasi sem lahko vmes tudi naredila nekaj fotk

Megalo Hora v katero smo se tudi z busom peljali skozi po izredno ozki cesti

niso ravno jesenske barve drevesa ampak posušene veje

oštarija in kafič v zalivu Ag.Antonios - v poletnih dneh je verjetno zelo prijetna senca

18. oktober 2020, nedelja

Ag. Antonios, Tilos - Paloi, Nisiros, Grčija

Nocoj se veter obrne in zaliv bo potrebno zapustiti. Razmišljava, naj greva na Nisiros ali v Livadijo na Tilos. Prevlada Nisiros. Danes je to z vetrom in naslednji teden bo z vetrom Tilos. V eno izmed luk je pametno odpluti, veter se obrne ponoči in najbližji zaliv tipa all round shelter je na Simiju. Predaleč. Pa še prav prijetno jadrnanje je bilo proti severu. Samo genova naju je v 3-4 Bf lepo počasi vozila cilju nasproti. In jaz sem lahko uradiral v podpalubju. V tišini.

Luka Pali je ob tem času precej prazna. Privezala se bova bočno. In se. Za nekaj sekund. Potem primopedira harbor mojster in nama vljudno razloži, da je med style mooring tukaj company rule. Vljudno kontra prepričevanje ne pomaga in ne preostane nama drugega, kot da se (vljudno) preparkirava. V protiuslugo nama fant podari en meter dolžine, vodo in elektriko, če ostaneva dva dneva. Itak sva to imela v planu. Pa nekako le pristaneva, reda radi, da ne bi izgledalo, kot da sva prodani duši za denar.

Namesto 53 evrojev nama je tako vzel le 30 evrojev za dva dni. Ostalo (pa čak i više) sva itak pustila v taverni že prvi večer. Če bi nama zatežil s ceno, tega ne bi storila iz inata. Dober mariner. Kdor zna, ta zna.

Vesna pripravi odlične kalamare. Zamrznjeni patagonski kalamari, kupljeni na hrvaškem, polnjeni z grškim sirom in panceto z dodanimi pravimi začimbami in kuhani v omaki iz retsine. Za prilogo hrustljav krompirček in glažek koprskega rumenega muškata. Mljack! Take hrane ne premore cela Grčija! Zato pa oštarije na rivi premorejo simi šrimpe za snack (aka meze). Več porcij. Porcije, vključno s pijačko, so postrežene takoj, ko oštirki izdahneva "mia gira" (še ena runda). Ta besedna zveza nama je tako všeč, da jo večkrat trenirava v (dobrih) tavernah.

Med kalamari in simijskimi mini kozicami je bil na sporedu sprehod. Dvanajst tisoč korakov v dveh urah je čisto spodoben sprehod za šestdeset let starega možakarja. Še posebej, če se sprehaja med free range odojki. Že itak so luškani, ampak kako bi bili šele luškani, če bi se vrteli... Vesna je malo mlajša, zato je tudi hodila malo manj. Sprehod je bil po ravnem, pa tudi malo gori in malo doli. Tole malo gori in malo doli je itak obvezno, ker sta izhodišče in cilj na istem mestu, en meter nad morjem. Na barki. Ne glede na vse, danes je bila relativna vlaga visoka, temperatura preko 26 stopinj in rezultat je do kože premočena majica. In prvo pivce popito, še preden je birt uspel razumeti, kaj pomeni mia gira.

Tone je fotografiral Ag.Antonios zaliv z vrha kjer so bile vetrnice

v Paloi (Pali) je še dovolj priveza

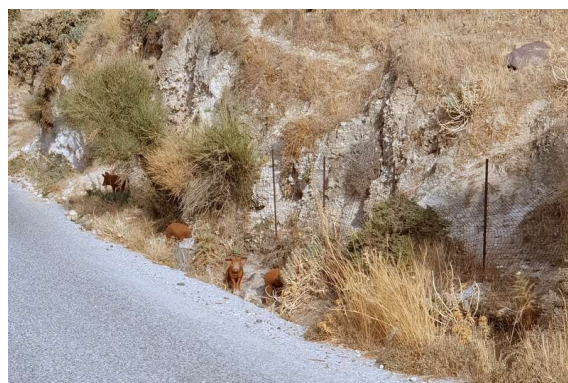
na naši strani samo ena francoska jadrnica in Mala

*ogromen hotelski (vsaj videti je tako) kompleks v izgradnji
... ampak že zelo določoo nazaj so prenehali graditi*

*prijatelji sedijo pred hišo, klepetajo, pozdravijo vsakega, ki
gre mimo in življenje teče počasi siga, siga...*

Tone na poti srečal pujske na sprehodu

mini kapelica iz leta 1871

zraven cerkvice jama

Tone se je odpravil do peščenih votlin

to je sigurno delo človeških rok

nekoč je tekla lava ...

letos prvič prišla do baby shrimпов ... odlični so bili!

19. oktober 2020, ponedeljek

Paloi, Nisiros, Grčija

Vstaneva, se očediva in - zmanjka elektrike. V celi vasi. No, fino! Potem greva pa po kruh in na frape počakati to dobrino, brez katere nam živeti ni. Pa je bil to račun brez krčmarja. Pozabila sva, da za frape potrebujejo elektriko. Kdo bo pa miksala na roke?! Mogoče kdo, a Grkinja sigurno ne. Še dobro, da kruh spečejo ponoči, ko električarji še spijo. In da se potujoča tržnica premika po otoku na staromodni dieslov motor in ne super-truper električnega. Rezultat? Spet imava marone v ladijski shrampi.

Počasi mineva dopoldne ob zajtrku v kokpitu in občasnem delu za mene ter kar precej intenzivnem za Vesno. Vmes se poleg nas privežejo čarteristi. Marinero ima zame novo ponudbo. Če ostaneva tri dni, mi tretji dan podari. Lepo! Vidim, da so cene tukaj precej fleksibilna kategorija. Pa sem se začel pogajati. Moj predlog je bil, da če ostaneva štiri dni, mi povrne stroške za drugi dan. Ni veliko premišljeval. Pogajanja niso obrodila sadov.

Popoldne se odpravim na sprehod do Mandrakija. Spet prijeten sprehod. Od vseh, ki sem jih opravil v zadnjih dneh je ta še najbolj prijeten. Na pol poti (v Madrakiju, torej) je oštarija, kjer točijo hladno pivo. In pečejo zanič pizzo. Le zakaj se Grkom tolikokrat pustim nasrati s pizzo? Ne znajo je delati in pika. Pot me vodi mimo bazena z geotermalno vodo, ki danes sameva, čeprav je bilo v luki kar nekaj večjih (gusarskih) guletk s Kosa. Očitno pa imajo ti enodnevni gosti premalo časa za take zadeve. Večinoma se le usedejo na avtobus, z njim opravijo site seeing tour in doživeli so Nisiros. Med mojim sprehodom pa Vesna dela.

Kakorkoli, danes je bilo storjenih še dobrih tri tisoč korakov več, kot včeraj. Normo sem presegel za 252%. V starinskih časih bi mi rekli udarnik.

v Mandrakiju na Nisyrosu pristajajo turistične ladje, ki pridejo s Kosa

riva v Mandrakiju

slikovita prodajalna barv v Mandrakiju

srčna vrata v Mandrakiju

umetnica pri delu

mačk na tem otoku ne manjka

64 let star fikus v Mandrakiju

oštarja na vogalu Mandrakija

najbolj prodajani barvi sta sigurno modra in bela

Paloi z vrha hriba

lepi cvetovi, a imajo vmes bodice

radovedni kozi v Paloi

20. oktober 2020, torek

Paloi, Nisiros, Grčija

Kombinirava avtobusne vozne rede in na koncu skombinirava. Vzameva rentiča za 20 evrov in se odpeljeva v Mandraki v šoping svežega mesa. Ampak. Dva kreopoleota imajo in oba skupaj ne premoreta nič takega, da bi se meni učke zasvetile. Na koncu nekaj kupiva in že v naprej veva, da bo to le še ena inkarnacija grškega slabega mesa. Izgleda, da se nikjer na Balkanu ne dobi dobro meso. Ali pa, zgolj slučajno naletiva kdaj na kaj dobrega. Še nekaj salamic in sirčkov in malo balasta konča v vreči (balast se lahko prebere tudi kot zelenjava) in kao utrujena se usedeva na frape. In z neta potegneva film, ko imava pa ravno wifi.

Popoldan Vesna najprej nekaj dela, potem se odpeljeva naokoli. Nisiros pozna kot svoj žep. Klasičnih tur ne bi ponavljala. Zato se odpraviva v divjino, kjer še nisva bila. Pa ne gre. Naš avtoček po globokem drobnem sipu (skoraj mivki) v breg ne zmore. In da ne bi naredil kažin in moral kidati pesek izpod koles, se raje obrnem. Raje poskusiva drugo varianto, za naju tudi prvenstveno. Tu se nekako le prebijeva skozi žvepleno meglo ob kraterju in se odpeljeva po precej divji in za šoferja malo adrenalinski makadamski cesti okoli vrha otoka. Otoka, ki je nastal tako, da se je Pozejdon razjezil in odlomil del Kosa in ga zalučal v morje. Nisiros je ena sama skala z delno aktivnim kraterjem na sredini.

Še večerja (ki se je spet ne bom zapomnil) v lokalni oštariji v mandraču, sprehod pod zvezdnatim nebom in odhod k počitku. Še prej pa preverim vreme in vse tako kaže, da bova tukaj ostala še kak dan. Za jutrišnjo noč je napovedan dež in ohladitev na 20 stopinj. Kasneje pa naj bi bilo spet po starem in kopala se bova raje takrat in ne v dežju. Pa še elektriko imava zastonj in Vesna se je spravila pripraviti nekaj hrane na indukciji. To bo (skupaj z danes kupljenim mesom) romalo v zamrzovalnik.

Včeraj sva nabavila tudi dve novi plinski jeklenki, danes sem se komaj zadržal, da nisem šopingiral v čendleriji (stvari, ki jih itak ne potrebujem). Ni kaj, marinero je že vedel, zakaj nama je podaril brezplačni privez in brezplačno elektriko in vodo. Še kako sva vse poplačala...

legenda, kako je nastal Nisiros - poslikava v Mandrakiju

sezona rož, ki začne cveteti na sredini

betonirana plaža v Avlakiju je samevala

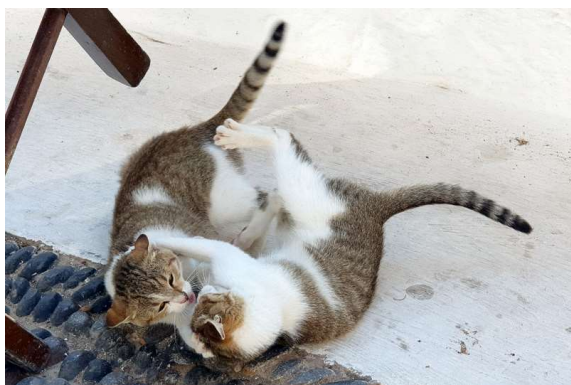
pri Avlakiju je tudi kapelica in pa miniaturna cerkvica

po taki cesti sva se vozila s Pandico

krater v večernem soncu

mačji pretep ali igra?

parcela naprodaj ...

peščena plaža pri Paloi

menda na tem otoku konkretnega dežja ni bilo že od aprila

polno je tega vsepovsod... najprej je zelene barve potem pa roza/vijolične in ni bodeče

večerja: Tone gavrose jaz pa ovčka z zelenjavo in sirom; ni bil nek presežek

21. oktober 2020, sreda

Paloi, Nisiros, Grčija

Pa tudi rentakarovka s kot oglje črnimi skuštranimi lasmi (obseg njene frizure je nekajkrat večji od obsega glave) je to vedela. Ko hočem zjutraj na poti iz pekarnice vrniti ključke, jih noče nazaj. Avto je rentan do dvanajstih in prej ga nimam kaj vračati, mi zabiča. Morava se še malo zapeljati naokoli, doda. In tako je za dva frapeja zaslužil kafedžinjičar v Nikiji, vasici nad kraterjem. In po pravilih bi moral tudi bencindžija. S ceno 1,879 evra za liter bencina mu to niti ni tako težko. Pa sva to zataškala, malo manj bencina sva danes pripeljala nazaj, kot sva ga dobila včeraj na odhodu. Kakorkoli, bravo turistični delavci! Tako mi pulijo denar, da jim lahko samo čestitam. Vendar se niti pod razno ne počutim kot bankomat na sprehodu, vedno nekaj dobim za to, kar plačam. In vedno plačam le tisto, kar želim. Res mi znajo prodati nepotrebne stvari.

Preden pa greva na kavico v Nikijo (kavico, ki bi jo sicer spila v kokpitu, če ne bi imela avta), se poleg naju parkira barka iz Izole. Vidi, vidi... Pa preveriva in na njej je italijansko-švicarski par brez znanja ene same slovenske besede. Letos nameravata prezimiti na Rodosu. V rodoškem Mandrakiju bo tako plapolala slovenska zastava. Pohvalno. Izolo sta si izbrala za matično luko. Zanimivo. Kaj je Slovenija postala davčna oaza? Meni se ne zdi, ko si ogledujem dvojne račune za obvezno zavarovanje, plačilo radijske licence in davek na plovila. Očitno pa imata svojo računico.

Na poti do Nikije sva imela srečo v nesreči. No, bolje rečeno, midva sva imela nesrečo v sreči, ovca je imela srečo v nesreči. Živalca je skočila pred avto in kljub zaviranju (kdor je član lovske družine AMZS že ve, da ni šans da v takem primeru ustaviš avto) jo trefnem in lepo je poletela po zraku do škarpe. V tem delčku sekunde sem se že videl zvečer pri tabornem ognju, kako nesrečno živalco po uspešnem lovu vrtim nad ognjem in se hvalim, kako pogumen lovec sem. Lovec, ki se na lovu ne ustraši prav nobene nevarnosti. No, še bolj sem se videl, kako jo potem tudi jem! Ampak. Pogled v ogledalo me je v trenutku vrnil v realni svet. Ovca se skobaca na noge in skoči preko škarpe v življenje. Prav nič se ji ne pozna bližnje srečanje z dobro tono težkim predatorjem. I tako ode meni prilika...

Popoldan končno slišiva grmenje in okoli ušes zapiha nekaj vetrčka. Električna nekaj časa je in je nekaj časa je ni. Nevihta v okolici. Mala na žalost spet ni deležna avtomatične barkopravnice. Tistih nekaj kapljic, ki jih je doživela, je bilo odločno premalo, da bi se zmohila, kaj šele oprala. Čisto prav sva se odločila, da ostaneva v luki in izkoristiva ugodje za delo (in popuste za privez), namesto, da vedriva na sidru kje v lahnem dežju in bliskih v okolici.

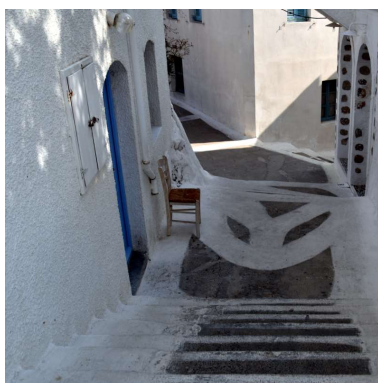
Zvečer pridejo na vrsto inducirani (na indukcijski plošči spečeni) maroni in večer je precej lepši, kot bi bil brez tega...

no, pa greva še malo v Nikijo na kavico

osrednji trg kjer sta dva kafiča, a dela samo eden

vasica je zelo urejena, se vidi, da je ogromno turistov na ogledu

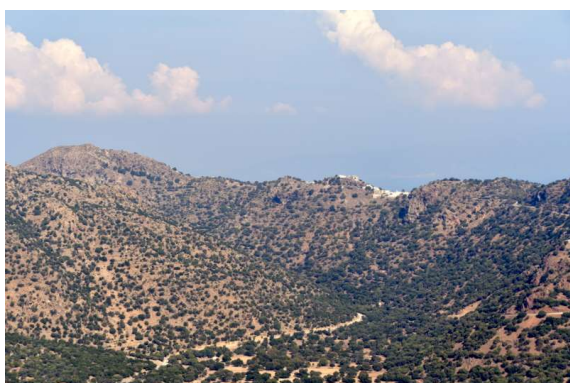
skoraj sva že spila kavo, ko je pridvela skupina nemških turistov z maskami

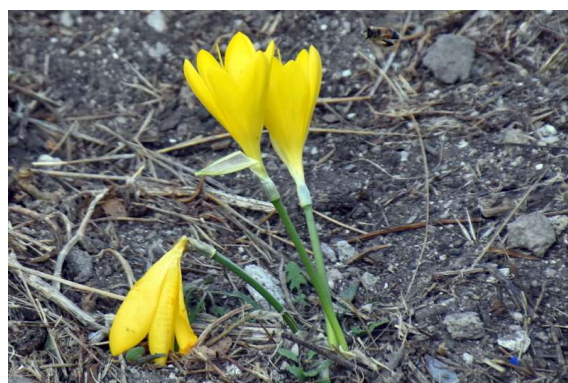
slikovita Nikia

ta avto je še vedno na istem mestu kot zadnjič, ko sva bila tukaj.... škoda, da takole propada

čprav je suša, ima otok tudi nekaj podtalnice, saj je veliko dreves

rumeni podlesek?

klopce vsepovsod ...

v sredini kraterja se parček objema

krater podnevi, ob sončnem zelo toplem dnevu, kot je bil danes

sosed iz Bretagne (Bretagne) ima na barki napisano, da je plačal vse davke :) ... v ozadju barka registrirana v Izoli s švicarsko-italijansko posadko (pravijo, da je cenejše in manj birokracije kot v Italiji)

22. oktober 2020, četrtek

Paloi, Nisiros, Grčija

Zjutraj, še v trdi temi, se je ulilo. Takega dežja že dolgo ni bilo, sploh pa ne v Grčiji. V dingiju na davitsih se je nabralo toliko vode, da je bil skoraj kažin. Leseno dno, na katerem visi vse skupaj in je zataknjeno pod tubuse, je skoraj zlezlo izpod teh tubusov. Le zakaj mi ta šment spušča vodo ko je v morju, sedaj, ko pa naj bi odtekla, pa ne? A ima luknja, ki jo nikakor ne najdem, nepovratni ventil? Mogoče so ga pa narobe obrnili, ko so zadevo lepili skupaj? V čolničku se je nabralo celo malo jezero. Še dobro, da se ni kaj drugega polomilo! Na Sejšelih mi je v podobnem dežju popustil davits. No, vsaj Mala je sedaj sprana tako, kot že od Hrvaške dalje ni bila.

In potem se ne dogaja nič več. Midva delava, vreme se popravlja in popoldan je že spet vse po starem. Malo se je sicer ohladilo in danes, ko se oblaki še preletavajo po nebu ni bil ravno dan za čofotanje v morju (za naju, jasno). Pa sva ostala še en dan na Nisirosu. Nikamor se nama ne mudi.

Malo poklepetava s sosedi, Izolčani po registraciji. Pravita, da sta prej imela italijansko zastavo, pa je bilo toliko komplikacij z registracijo, da sta potem lani presedlala na slovensko. Ker, v Sloveniji je pa vse tako enostavno. No ja, ne vem, če bi se strinjal. Mislim, da sta povedala pravi vzrok enkrat kasneje, ko sta omenila, da ne bi imela nizozemske zastave (ki je preverjeno ena najenostavnejših v Uniji), ker je preveč vpadljiva. Ja, slovenska ni, to se pa močno strinjam. Ena boljših zastav je. Drugo zimo nameravata preživeti v Egiptu, podobno kot sva to zimo midva, in menita, da je slovenska zastava zelo primerna. Še zastavo posadke (švicarsko in italijansko) morata nekako preflintati v kaj manj vpadljivega, pa bo.

In zvečer je pred kinom spet na sporedu kostanj. Kako malo je potrebno, pa je človek vesel...

tudi posušena je zanimiva

bodeči grm v jesenskih barvah

črna plaža v Paloi

vsak dan zjutraj, ko grem do pekarnice (1100 korakov v eno smer) grem mimo te hiše ...morje ji ne prizanaša

dokaz, da je res deževalo

23. oktober 2020, petek

Paloi, Nisiros - Giali, Grčija

Krasno jutro kar vabi na plan. Grev na kopanje. No, po zajtrku. In z barko na sosednji otok. To je današnji plan.

Ampak. Po zajtrku se ukvarjam z vodovodno lajtungo, hic! Kar naenkrat se mi je vodna pumpa vklopila. Nekje pušča. Samo kje? Ko razkopljem barko po logiki verjetnosti, pridem na koncu do same črpalke. Potopljena je pod vodo. Ajoj, ne pušča cev, ampak je stik v stikalu na pritisk, ker je pod vodo. Ko vse skupaj osušim, ugotovim, da pušča filter pred črpalko. Ta mi je počil v Egiptu. Ker nisem imel možnosti nabaviti drugega, sem ga zalepil in si mislil, da za kak mesec bo v redu, potem pa tako ali tako pridem do čendlerije in bom lahko kupil novega.

So pa potem morje zaprli in jaz sem na to zadevo pozabil. Očitno korona ne vpliva na dihala, ampak na spomin. In sedaj je tista moja proteza popustila - no, saj je še dolgo zdržala. Pa naredim še eno protezo. Ne ljubi se mi hoditi v Mandraki preverjati ali mogoče imajo tak filter. Deset kilometrov je le predaleč, da bi hodil za precej negotov izvid. Upam, da nova proteza zdrži še en mesec. Sedaj ne bom pozabil. Tukaj ni korone, da bi mi izbrisala spomin.

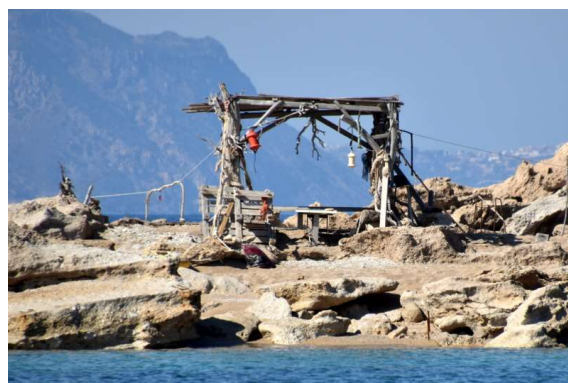
Dokler sva na elektriki narediva še pitno vodo. Natočiva vodo za tuširanje, vrževa smeti v kontejner in pripravljena sva za izplutje. Ampak. Prej morava še plačati privez za včeraj. Pokliče torej Vesna marinerota in mu razloži najino željo. Pa je očitno bilo ob enajstih zjutraj zanj še prezgodaj, da bi prišel po penize. Nou-nou-ju-not-nid-tu-pej-ic-fri-for-ju-džast-kam-agejn (in trošite solde tako, kot tokrat, v mislim dodam). Kakorkoli, tako je še bolje. Za pet dni sva plačala 45 evrojev, kar je ugodnih 9 evrov na dan za full service lukso, ki nudi več od izolske marine. Ta "več" se nanaša na WiFi. 75 GB novih filmov imava ob izplutju.

Samo tri milje se prestaviva na otoček Giali. Nasproti Nisirosa je in na enem delu je kamnolom, na drugem pa sidrišče na 4 m globokem platoju čiste mivke. Kopanje vabi. Ko skočim v vodo je tako, kot bi skočil v bazen. Ogrevan bazen. Morje ima še vedno 24 stopinj. Toliko kot zrak. Na soncu je pa tako toplo, da je skok v morje skoraj potreben za ohlajitev. Druga možnost je ohlajitev od znotraj. Najboljša pa je vsekakor kombinacija obojega.

Zvečer pa v kino. Še dobro, da imava toliko novih filmov za te dolge jesenske večere.

sidrišče otočka Giali

na obali neko skropucalo, zgleda kot piknik prostor ?

po dolgem času spet pod vodo, dve uri sem iskala in nič pametnega našla

Parrotfish teh je bilo pa dosti

dokaj plitvo je pri obali,tako, da sploh ne moreš priplavati

očitno imamo nekaj na verigi, ker so se na njej pasli listi; koliko jih je na fotki?

24. oktober 2020, sobota

Giali - Eristos, Tilos, Grčija

Noč je bila lepa, poletno topla, luna se debeli, rahel vetrič vleče okoli kokpita. Tudi jutro je čudovito. Premišljujeva kam iti? Pa se odločiva za Sirino, nenaseljen otok, slabih 30 milj stran od naju je. Z vetrom. Interneta tam ni, ampak danes je sobota in ga lahko pogrešava. Dvigneva sidro in izplujeva. A glej ga šmenta, log kolesček se ne vrti. To me jezi, ker potem nimam podatka o resničnem vetru. Ma, bo že, si mislim. Ne bova se še enkrat sidrala in urejala zadeve.

Po milji ali dveh le pobrskam v pilotu, kaj piše o Sirini. Nič dobrega, (pre)globoko za sidranje, pa še dno je kamnito. Na koncu zaliva je (bila pred dvajsetimi leti) ena ribiška boja in kadar tam ni ribiča, se nanjo lahko priveže jadrnica. Hmmm... in kaj če ribič tam je? Naj vržem sidro 30 m globoko med skale? Nak, Tonček že ne bo storil tega.

Plan B. Tilos ali Astipalaya? Na Tilosu sva bila prejšnji teden, greva drugam. Pa še veter za Astipalayo je odličen. Ampak. Po nekaj miljah stuhtava, da potem sva pa že skoraj na Kikladih. Tja se nama pa še ne gre. Okoli Rodosa je lepše vreme.

Plan C. Obrneva in vseeno odjadrava na Tilos. In tukaj pride na vrsto plan C1. To pomeni, da narediva postanek na Pergousi. Sidrišče ni nikjer opisano, je pa spet lepo morje na mivkasti podlagi, le zaščiteni ni proti meltemiju (ki ga pa danes ni). Čeprav bazen vabi, se ne bova kopala. Jaz bi samo log kolesček rad očistil, da bom vedel od kod vleče resnični veter. Da mi torej ne bo treba gledati naokoli. In kaj najdem? Drobcena živalca, ki ji ne vem imena (jih je bilo pa polno v tem kolesčku tudi v Ismailiji) si je nameravala tukaj ustvariti svoj dom. In v njenem domu se pač stene ne smejo vrteti. Pa sem ji grobo preprečil načrte.

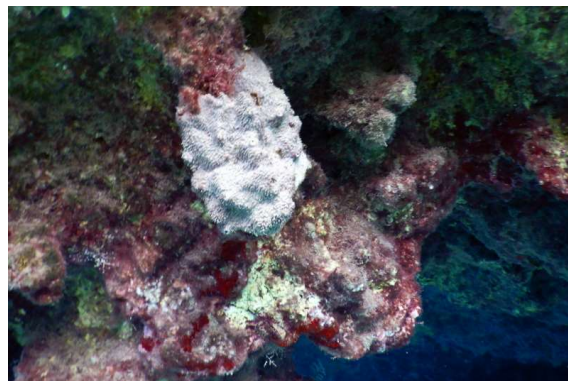
Tako, log mi sedaj spet dela, je pa takoj nastopila druga težava (težav na barki ni nikoli dovolj). Banalna težava. Ko se odsidrava in dvigneva jadra, se ustaviva. Zakaj le? Tudi vzrok je enostaven in hitro razumljiv. Ni vetra. A-joj! Iz prijetnih 4 bf je, v tistih desetih minutah, ko sem se boril proti morski pošasti, padel na 1 bf in smer spremenil iz bočne na krmno. Nekaj milj še nekako za skrajno silo jadrava, potem pa tudi počasi ne gre več. Po Nisirosom vetra sploh ni več, morje je postalo olje.

Na pomoč nama je tako priskočil Jan Marko in popoldan sva sidrana na jugozahodnem delu Tilosa v ogromnem zalivu z mivkastim in ravnim dnom pred kilometrsko plažo. Prostora je za nekaj sto bark! A se ni za bati, to ni Hrvaška za časa feragoste. Trije smo in do prvega soseda imava pol milje. Skok v bazen je obvezen, na soncu je še vedno vroče. Vesna po skoku ostane pod morjem standardni dobri dve uri in presnorklja dve milji morja (eno miljo obale v dve smeri).

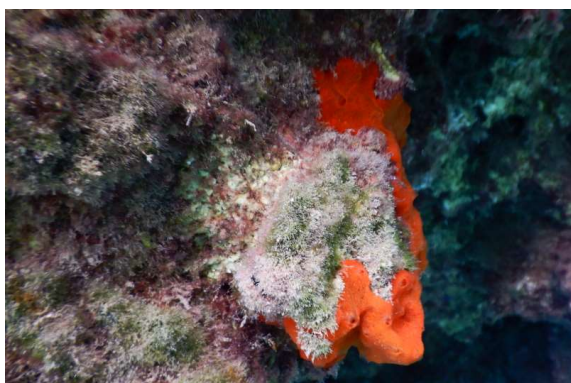
Zvečer na roštilj roma še zadnji kos res odličnega mesa, ki sva ga podedovala od otrok, ko smo se srečali na Hrvaškem junija letos. Po novem sva tako prepuščena na milost in nemilost grških mesarjev. To zna biti še problematično...

tudi na Tilosu so kamnine barvite

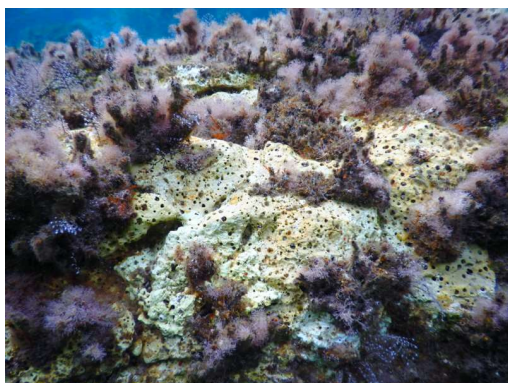
po dobri uri plavanja končno naletim na nekaj spužev

pa še to samo na nekaj skalah kjer pa so na žalost valovi butali ob skale in je bilo težko fotografirati

takole pa zgleda današnji zaliv ...tri jadrnice smo

lepa barvna kombinacija spužve in rastlinja

celo enega rakca (*Percnon gibbesi*) sem uspela ujeti v objektiv; imajo zelo dolgo življenjsko dobo (Lili hvala za info!)

nepričakovano se je hobotnica raztegnila in hitro odplula; globina je bila vsaj 4m

do te skale sem plavala in se obrnila; sonce se je že skrilo v ta konec zaliva

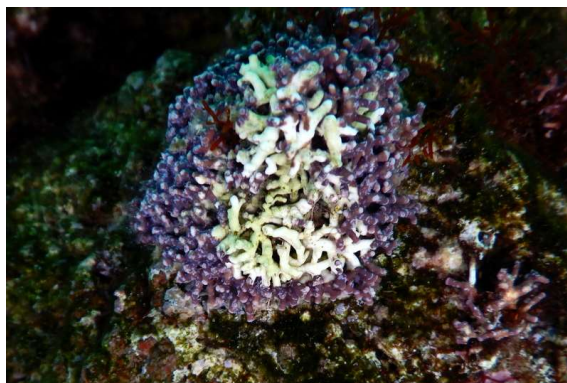
vsak se po svoje sprošča ... :)

zaliv Bristos na Tilosu; plaža je samevala, poleti pa zna biti kar gužva

fotkano na jugu Tilosa naslednji dan

fotkano na jugu Tilosa naslednji dan

25. oktober 2020, nedelja

Bristos - Livadia, Tilos, Grčija

Sidrišče je precej rolajoče. Zato le jutranji skok v bazen in izplujeva. Nekaj milj dalje je samotni zaliv, do kamor ne seže signal mobilne telefonije. Tja pridejo le ribiči in koze. In niti eni, niti drugi ne govorijo angleško, tako daleč od postojank turistične industrije smo. Prostora ni veliko, čeprav na guglovih mapah izgleda, da ga je. Globine so hitro deset metrov in potem nimam kje spustiti v vodo toliko verige, da bom zadovoljen. No, za dnevni postanek je pa kot naročeno.

Vesna je bila spet dve uri v morju in vrnila se je nasmejana. Že dolgo ni videla toliko življenja pod vodo. In za povrhu je voda spet kristalno čista in vidljivost sredi sončnega dne odlična. Morda je v tem zalivu morje celo toplejše kot drugje, ali pa je tako le občutila, ker je bila zadovoljna zaradi ogleda. Kakorkoli, ko pride nazaj na barko, pravi da je v vodi tako toplo, kot že dolgo ne.

Ko se veter usmeri točno v zaliv (in posledično se naredi val), dvigneva sidro in se od tega konca Tilosa posloviva. Jadranje s krmnimi vetrovi pa ni trajalo dolgo. Veter je v nekaj sekundah (ampak res v nekaj sekundah!) padel iz 4 bf na 1 bf. In to ni bila posledica refula, ugasnil je v vsej okolici. In se ni več prižgal.

V Livadiju se sidrava pred skoraj prazno lukco, le ena jadrnica je privezana v njej. Midva ne greva na privez, vode in elektrike ne potrebujeva, do grških oštarij nama pa danes tudi ni. Po oštarijah se bova plazila, ko bova v luki iz drugih razlogov.

Tilos je res barvast - v tem zalivu se zaradi globine in vala nisva sidrala niti za plavanje

zaliv v katerem sva se sidrala sta bili dve ribiški barki vezani na obalo; čistili so mreže, pozdravim jih kalimera in povem, da sem iz Slovenije, potem jima je zmanjkalo vprašanj :)

danes je bil dan morskih zvezd ... itak se pa vedno zavlečejo v neke luknje in razpoke, da komaj fotkam

ciklamne barve zvezda je današnji favorit

še malo bolj zumirana zvezdica

školjka je vsake toliko časa fajn zazehala

spužvice

živo oranžna zvezdica

pa še živordeča v družbi ježa

narava sama dela umetnije

za sladico pa še mlada morena, ki se ni upala ven ...

pogled s sidrišča na marino/luko v Livadia, Tilos

26. oktober 2020, ponedeljek

Livadia, Tilos - Alimija, Grčija

Mirno sva spala vse do treh ponoči. In od tri in petnajst minut dalje tudi. Vmes je pristal modro zvezdnati ferry na poti med Pirejem in Rodosom in ko se je zavrtel okoli navpične osi, je s svojim valom premetal vse naokoli. In me s tem dejanjem prestavil iz sanjskega v resnični svet.

Po zajtrku pa na pot. Cilj je otok Simi in eden izmed zalivov na njegovi zahodni strani, ki so odprti na prevladujoče zahodnike. No, za danes takega vetra ni napovedanega in verjetno se bo prav fletno sidrati v zalivu, ki je off bitten tracks. Nekaj časa motorirava, potem se dvigne veter, zahodnik. Uff, z najinim planom A torej ne bo nič. Na valu pa že ne bova.

Plan B. Alimija ima zaliv, zaščiten proti današnjemu vetru. Pa še otok je v taki smeri, da se bo lepo jadralo v bočnem vetru 3 bf. In res. Hitro in elegantno sva tam, precej hitreje, kot bi bila na motor na Simiju. Do sem vse lepo in prav. Ampak. Slabe pol ure pred nama se je v sicer praznem zalivu sidral čarteraški katamaran. In to prav na mestu, ki sem si ga tudi sam omislil. Preplujeva celotni zaliv, pa ni nikjer drugje tako primerno, kot ravno tam, kjer je zasedeno. Sidrava se torej

poleg njih. Pa naj izgleda, da se tudi midva greva sidranje po metodi čoporativnosti. Kasneje se gre čoporativnost še ena jadrnica in v zalivu je za tukajšnje razmere že prava gneča.

Na nebu je danes nekaj oblakov, ki pa čudežno izginejo ravno, ko sva sidrana. In Vesna takoj pod vodo. Ve se. Jaz tudi. V povprečju sva eno uro v vodi, jaz eno minuto in Vesna dve uri. Današnja podvodna atrakcija je wreck, kjer iz vode štrli dvigalo. Vse je na snorkljaških globinah. Še nekaj življenja je tudi pod vodo in rezime je, da »sploh ni bilo tako slabo«.

Signala mobilne telefonije v zalivu (skoraj) ni. Še dnevnika ne morem naložiti, kaj šele, da bi počel kaj drugega. Zaliv ni primeren za delo od doma. Jutri bova zato kmalu izplula. Delala bi rada...

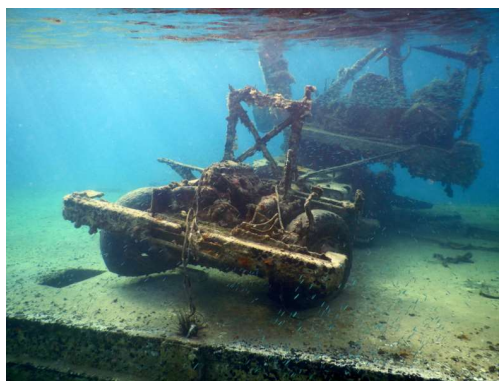
otok Alimia: od cca leta 1940 je to nenaseljen otok; na otoku so bivše vojašnice iz časa italijanske okupacije med 1912-1943

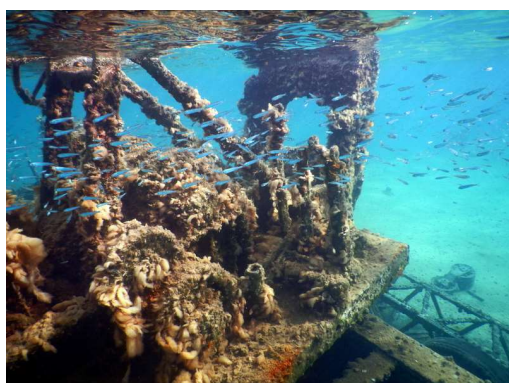
pod vodo veliko različnih morskih zvezd, ena ima krajši krak

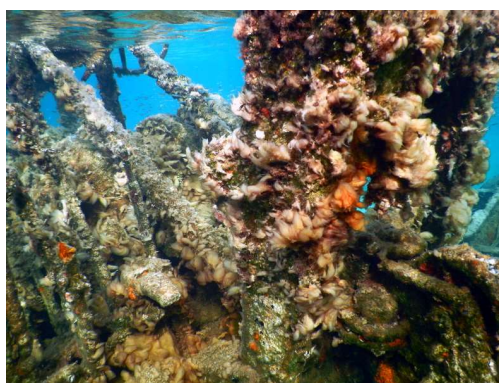
tokrat velika človeška smet ... ogromna razbitina

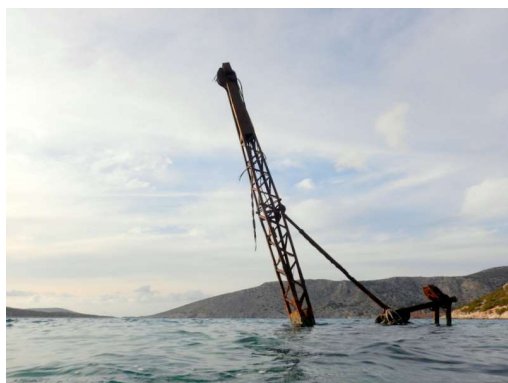
žerjav z vsemi kolesi

če bi bilo to kje na Pacifiku bi bilo polno koral

tako so pa samo alge

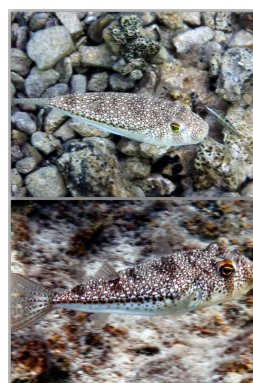
že od daleč lahko vidiš del žerjava

gume so še vse zelo ohranjene

po dolgem času ogromno Sponge synaptid sea cucumbers, konkretna za dve osebi orada, hobotnica vsaj za tri osebe, noro ogromno ježev z dolgimi bodicami, ježi imajo očitno radi ognjene črve, nekateri jih imajo cele kupe na bodicah; ko pa dvigneš glavo zagl

cele jate napihovalk: samo ene so imele zelene druge pa rjave oči

nekdo je izgubil zimski plašč ... od daleč zgleda prav grozno, ker ne veš kaj je :)

če fotografiraš z določenega kota, zgleda kot, da se tiščita ena zraven druge... no, pa je bilo kar veliko prostora vmes

27. oktober 2020, torek

Alimia - Panormos, Simi, Grčija

Odhod "takoj zjutraj" pomeni odhod po zajtrku. Najprej na site seeing drugega dela zaliva s cerkvico in nekaj podrtimi hišami in nato res odhod. Smer Simi. Veter se počasi dviguje in iz začetnih dveh boforov naraste na koncu na slabe štiri. Hitrost je temu primerna in drugo polovico prejadrava precej hitro, blizu sedmice. Malo me skrbi, da ne bo preveč vala ob severozahodniku v zalivih odprtih na zahod, pa se odločiva, da poskusiva. Ne bova se sekirala na zalogo.

Nekaj zalivov na Simiju, ki bi bili potencialno zanimivi, sem si pogledal na guglovih mapah. Le globin ne poznam. Barve sicer povedo vse, je pa potrebno vedeti, kakšna je prosojnost morja. Tega pa za Simi ne vem. Zato greva kar po vrsti. Pa se izkaže, da prvi zaliv ni primeren za sidranje. Trideset ali štirideset metrov od obale je globina še vedno 12 m. Ko sem tako prilagodil barvno skalo s fotografije na globino, je hitro postalo jasno, da tudi večina drugih ne bo. Ostal nama je največji, ki pa je precej odprt na zahod.

No, za dnevni postanek je v redu, v sili bi lahko tudi noč prebila tukaj. Val se sicer vali, ni pa velik in dokler je nekaj vetra, ki drži Malo v val, se ga niti ne občuti. Vesna gre pod vodo. A je kmalu nazaj. Ob skalah pa je vseeno le preveč vala in snorklanje zna biti hitro boleče. Dvigneva sidro in via Panormitis, kjer je preverjeno mirno. In je tudi internet...

Ampak, Panormitis je precej poln. No, to pomeni, da je tam že sidranih pet bark (prostora je za nekaj deset) in najboljši prostor je tudi tukaj že zaseden. Zasedajo ga Izolčani. Tisti, ki smo jih srečali na Nisirosu in govorijo italijansko. No, danes se ne bova šla čoporativnosti in se sidrava lepo stran od ostalih.

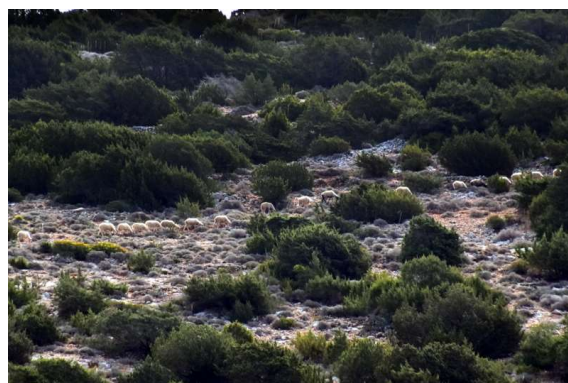
najprej pogledati še bivšo vasico Agios Georgios otočka Alimia

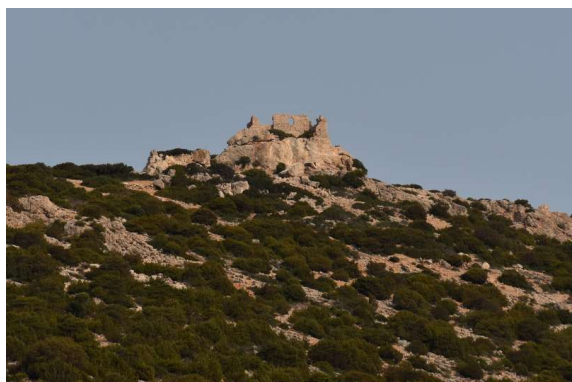
cerkev Agios Minas, Alimia

poleti zna biti kar veliko dnevnih turistov; so pa posneli tudi 10 dnevno igro Island, kako preživeti na otoku brez sodobne tehnologije, biti sam z naravo

poslušne ovce lepo v vrsti, ena za drugo počasi korakajo za pastirjem

Najvišja razgledna točka otoka Alimia (269 m nad morjem), ki je bila v času helenističnega obdobja trdnjava, je mesto, kjer so vitezi z Rodoškega otoka zgradili srednjeveški grad leta 1475

še drugi konec vasi kjer je razpadajoči pomol in za našo Malo premalo greza

one house bay (Symi), hiška z rdečo streho, tudi ni bilo videti vala, vendar pa žal preveč globoko, da bi se lahko sidrala

plaža prodnata, vendar nenavadno veliko neke vrste borovcev

preveč vala je bilo, po slabi uri sem se vrnila z enim brezveznim posnetkom; na večih koncih so bili izviri sladke vode in je bila tudi vidljivost slaba

Grki so neverjetni kam vse postavijo kapelice; na nemogočih, težko dostopnih koncih

sredi kamenja borovci

Panormitis, kjer sva že xtič; tako na obali kar nekaj ljudi, pa tudi presenetljivo veliko jadrnic za ta čas

28. oktober 2020, sredo

Panormos, Simi - Mandraki, Rodos, Grčija

Zbudim se preden zazvoni ura, ki potem običajno zbudi peteline. No, običajno. Tukaj peteline zbudi samostanski zvonovi. In mene tudi. Sovražim nabijanje po plehu! Ampak. Objektivno je to v redu. Čim prej morava na pot. Zjutraj je napovedano brezvetrje, ki se bo kasneje spremenilo v jugozahodnik. Torej direktno v nos. In veter naj bi bil moker. Bolj kot zvonove za bujenje, sovražim dež na morju. Ko pogledam na radar, sem še toliko bolj vesel, da sva zgodnja. Kreta je že vsa v strelicah.

Pristaneva v soncu, a na obzorju se že vidijo nevihtni oblaki. Hitro se odpravim v čendlerijo po tisti nesrečni filter in še nekaj zadev. Hitro, preden se ulije. Ampak. Hitro je hitro prehitro (ne, nič nimam s policijo, le slogan mi je všeč). Na čendleriji si na kljuki vhodnih vrat zlomim roko. Ob enajstih dopoldan. Pogled naokoli me strezni. Pa, saj ni nikjer nikogar, saj so vse trgovine zaprte. Mesto duhov (razen v turističnem predelu, kjer je še kako živo). In tedaj me prebliskne (ne ni strela od prihajajoče nevihte, kratek stik v moji lubenici). Danes je ohi imera, grški državni praznik. Običajno so na ta dan parade, letos ni nič. Zaradi korone. Le dva vojaška lovca sta preletela mesto v (zelo) nizkem letu. Nek se vidi! No, Turki

tega sigurno niso videli. Je bilo ipak prenizko.

Vrnem se na barko in potem se ulije. Dve urici prevedriva ob delu v podpalubju in ko se spet pokaže sonček, greva na rebrca. Ampak. Najine oštarije ni več! Kar zaprli so jo, barabe. Zmedena in izgubljena tavava po mestu. Skoraj se že ustaviva kar na girosu, pa je mene nagnala mlada (in neizkušena) kelnerica. Tako je bila slinasta in priliznjena, da me je lakota minila. Končava v preverjeni italijanski restavraciji s skoraj tako dobrimi pizzami, kot v južni Italiji (in s tem posledično boljšimi kot kjerkoli v Ljubljani) ter izredno hitrim internetom. In nadpovprečno dragim pivom, hic.

Na barki sva minutko pred dežjem. Razen tega, da sva pozabila na praznik, je bil ves ostali timing izveden v popolnosti. Tudi večerni kino spored v dežju je po planu.

mesto Rodos, na plaži še vedno ležalniki, turistov se pa tudi ni manjkalo

ob letu osorej (lani sva bila v tej marini 31.10)...

pristala v soncu, kako vroče je bilo se vidi na fotki kako moški del populacije hodi zgoraj brez po mandrakiju

potem pa kar naenkrat črni oblaki nad nami

...in tukaj so že bile kapljice

ampak po vsakem dežju posije sonce....

vsakič, ko sva tukaj greva tudi na pizzo, edina v tem mestu kot se šika; prvotno v planu oštarija z mega bbq rebrcami (zaprta trajno :(no, pa je korona uničila dobro oštarijo)

trdnjava by night kalinihta

29. oktober 2020, četrtek

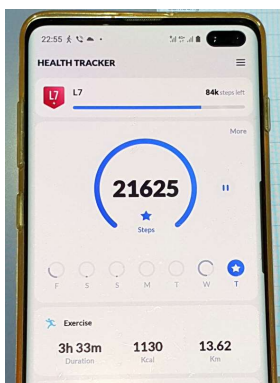
Mandraki, Rodos, Grčija

Današnji dan je namenjen nakupovanju. Najprej stvari za barko, potem pa še ostalo. Pa se zatakne takoj na začetku. Zadev, za katere sem bil prepričan, da jih bom zlahka dobil, ni nikjer. Filter za vodo, stikalo za vece in voltage sensing relay. Za slednjega po čendlerijah sploh še niso slišali, da obstaja. Hmmm, pa vsaka barka in vsak avtodom bi načeloma to moral imeti. Le pumpo in nekaj manj pomembnih zadev sem dobil. Filter za vodo sem kupil tajvanski za desetino Jabscove cene in bo tudi služil svojemu namenu, tipka za sekret itak še dela in bi to kupil le na zalogo, VSR bom pa simuliral ročno in vklopil in izklopil povezavo med baterijskimi bankami po lastni presoji. Bio program, torej.

Ko se vrneva zmontiram pumpo, Vesna preko neta zmontira DDV in malo pred mrakom greva na drugi giro di Rodos. Jasno, da jih celo pot poslušam, kam hodiva in jasno, da na cilju ne dobim tistega, kar iščem (VSR). Najdeva pa tržnico, ribarnico, in podobne (že zaprte) zadeve. Avrio anoichto. Ampak, vprašanje, če bo Vesna avrio še pripravljena na tak sprehod. Si pa med večerjo v oštariji naložim rodoško aplikacijo za avtobuse. Sedaj veva kdaj bus pride, kateri bus je to, kam pride in kam pelje. Rezultat je takoj viden. Čez osem minut Vesna sedi na avtobusu za Mandraki. Jaz nadaljujem s šopingom. Peš.

Kupil sem si brivnik. Zadnjič sem bil štorast in sem ga polomil. Sicer za prvo silo še dela, a najbrž ne bo več dolgo, nov je bil nujen. Tradicionalno kupim tudi indukcijski štedilnik. Vse indukcijske štedilnike do sedaj sva kupila na Rodosu. Vsako leto enega. Prvega lani. Brivnik je bil tako poceni (le zakaj so te zadeve vsako leto cenejše?), da sem kupil še šporhet (tudi ta je bil le tretjino lanske cene) in še nisem izkoristil budgeta, ki sem si ga omislil za brivnik. Oni štedilnik, ki ga imava, je tako pameten, da se ves čas sam od sebe izklaplja in hladi. Načeloma je to v redu za mašino, ni pa v redu za hrano, ki je tik pred tem, da bi bila skuhana. In ni v redu za kuharičine živce. Upam, da je ta bolj butast, ko je pa toliko cenejši.

Za dva izleta do trgovin sem napravil dobrih 19 tisoč korakov. Še normo za udarnika sem prekoračil. Vesna dela manjše korake in kljub temu, da se je del poti peljala z avtobusom, me je premagala za dobra dva tisoč korakov. In prehodila kilometer manj, kot jaz, hic!

po več kot 13 kilometrih današnje peš hoje in xxx žuljih, končno sedem na bus in domov....

most svobode bogat s cvetočimi plezalkami

eden izmed vhodov v stari del mesta

pri tolikih palicah pa mora nekaj ujeti

odcveteli kaktus

znotraj starega dela (za obzidjem) je nešteto trgovin in lokalov, restavracij in ...

...turistov; slišati je predvsem nemško in angleško govorico; nekateri turisti tudi na odprtem nosijo maske (predpisano le v zaprtih prostorih)

30. oktober 2020, petek

Mandraki, Rodos, Grčija

Počasi se sestavlja in šele ob enajstih sva na poti v šoping. Pa nama gre kar dobro od nog. Pošta je prva postojanka. To je bilo po planu enostavno. Druga zadeva je bolj triki, rezervni del za Vesnin fotič. Pa se je izkazala kot enostavna naloga. Kar v prvi foto ob poti zavijeva, da vprašava, kje bi se to dalo dobiti. Pri njih imajo.

In kaj sedaj? Vse pomembne naloge za danes so postrojene. Pa greva na pavzo v najin kafič. Ampak, panika! To je že tretji lokal, kjer sva dobro jedla ali pila in ki so ga od lani do letos zaprli. Sedaj je to picerija. Bova pa pizzo pojedla, rečeva in naročiva. Pizza je bila precej tako-tako (beri: zanič), bolje bi bilo biti lačen. Na koncu nama prinesejo še eno pizzo na račun hiše. Ta pizza, če se temu lahko sploh tako reče (full size pizza, debelo namazana z nutelo), je bila manj slaba od onih pravih pic, hic!

Ravno končujeva s prehranjevanjem, ko začnejo vsi telefoni, do kamor nese sluh, predirljivo tuliti. Priletel je prioriteten SMS z vsebino, ki je vsaj za naju precej bolj resna, ko je bilo do sedaj karkoli, ki je bilo povezano s covidom in se je tudi

sporočalo na tak način. Tsunami warning! Stay away from coast! Ufff... predaleč sva, da bi lahko karkoli ukrenila. Mala je na privezu prepuščena na milost in nemilost plimnemu valu, ki ga povzroči tsunami. Če bi bil tam, bi se odvezal, izplul in se vrnil čez nekaj minut, ko bi bila nevarnost mimo (če bi me obala po napadu sploh še pričakala). No, informacija je bila sicer dobra, a nepopolna. Ni pisalo, kje je bil potres. Minuto sem potreboval, da mi je Google to razložil (lahko bi bila ta minuta tudi pomembna!) in ko sem imel ta podatek, sva lahko mirno pila dalje. Epicenter je bil severno od Samosa in najbolj je bila prizadeta Smirna. Mi smo predaleč od epicentra in preveč ovir je vmes, da bi nas lahko prizadel morski potresni val.

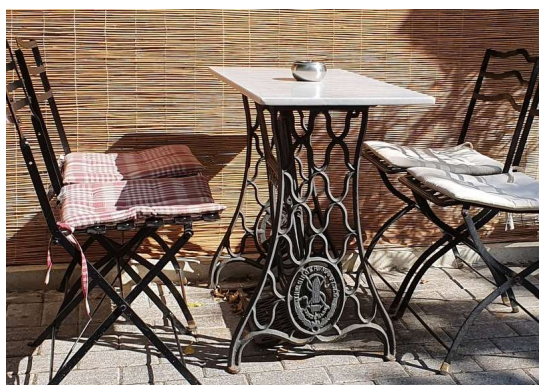
Sledi še šoping hrane za naslednje srednjeročno obdobje (pripravljena morava biti, da sva samozadostna v primeru še kakšnega tsunamija, ki bi iz oblička Zemlje izbrisal vse mesnice). Že včeraj je Vesna nabavila tudi nekaj klobas in druge delikatese pri Rusinji, ki že trideset let prodaja Grkom dobro slovansko košto. In glede na to, kaj se dobi v grških mesnicah, ji je poslovna prihodnost verjetno zagotovljena vsaj do penzije. Le to, kako sta se zmenili, mi je skrivnost. Skupaj sicer tekoče govorita pet ali šest jezikov, a je presečna množica prazna množica.

malo hecno, ampak na Rodosu grem vedno v majhno rusko trgovino po prave kranjske klobase, pa še kakšne svinjske hrenovke, kislo smetano in dimljeno sirovo pletenico ... Marina živi že 30 let v Grčiji, angleško ne zna govoriti, pa sva se malo po srbsko, pa kakšno rusko besedo, malo grško in body language... in vse sva se zmenili :)

pa še trdnjava podnevi, privezov je še dosti prostih, a najboljši so tam kjer sva midva :)

odslužene singerce so lahko kasneje tudi mize

na Rodosu so vse oštarije in lokali odprti, omejen imajo le delovni čas: zadnje naročanje pijače je ob polnoči :)

on the house dobiva pizzo z nutello

31. oktober 2020, sobota

Mandraki, Rodos, Grčija

Oblaki so mimo, vročina tudi. Prav prijeten je sprehod po sončnem Rodosu. Temperatura zraka je morda celo malo nižja od temperature morja (ki je še vedno zelo prijetnih 25 stopinj). Je pa zato ravno pravšnja, da se človek ne spoti na jesenskem soncu. Še za dan ali dva bova podaljšala bivanje na Rodosu (kot to narediva vsako leto, hic!) in še malo bova zapravljala za nakupe stvari, ki jih morda sploh ne potrebujeva.

Z aplikacijo na telefonu se furava naokoli z busi. Tako, kot po Ljubljani. Najprej kupiva kuhinjsko pipo. Naša je še iz Ikee v Kuala Lumpuru. Od časa do časa spusti kakšno kapljico in to me jezi, ker ne vem kje pušča. Še manj mi je pa jasno, kdaj bo spustila tisto kapljico (ponavadi jo takrat, ko me ni zraven, da bi pobrisal). Nova je cenejša od kosila in torej res ne vidim vzroka, da bi moji živčki še naprej trpeli.

Potem pa na tržnico. Tako bogato založene nisem videl že kar nekaj časa. Pravzaprav letos sploh še ne. Kupila sva celo lokalno, na Rodosu pridelano, papajo. Nisem si niti mislil, da uspeva tukaj. Kostanj je iz Tripolija. In zanima me, kam se bo uvrstil v konkurenci ikarijskega in solunskega, ki sva ga jedla do sedaj? Tudi ostale zelenjave je bilo... hmmm ... preveč. Vsaj za nosit. In potem bo treba to še pojesti!

Poleg tržnice je ribarnica z bogato izbiro rib in ostalih zadev iz morja. Celo simi šrimpke imajo! Kupiva dve precej veliki oradi, skupne teže kilogram in pol, za slabih dvanajst evrov. Fair enough za divjo ribo.

In potem se usedeva v oštarijo, ki je v sklopu ribarnice in jeva. Spet z očmi. Same odlične stvari, res odlične. Če bi vse oštarije nudile tako hrano, bi bolj pogosto zavila vanje. Eno porcijo hobotnice celo zavijeva v doggy bag. Res ne moreva vsega stlačiti v sebe. Ona šola od včeraj (ko sva zavila na frape in namesto tega pojedla tri pice) je še preveč živa. Sva se pa naučila, kakšne so prave cene tovrstne hrane. Precej nižje od tistih iz (slabih) oštarij na rivi. Recimo: porcijska orada na žaru (taka, kot jo delajo Dalmatinci, z glavo in kostmi vred) je vredna pet evrov. Vse ostalo je cena za naivne.

optimisti na treningu

odprte tržnice so vsepovsod po svetu zanimive

veliko različne zelenjave, cene bistveno nižje kot v supermarketih ... kar oči se ti svetijo ob pogledu na vse sadje in zelenjavo

eden se je pohvalil, da pri njemu doma raste papaja = res so bile danes zjutraj odtrgane, sodeč še po lepljivem peclju

v ribarnici ni, da ni ... seveda so divje ribe bistveno dražje; simi šrimpi imajo ceno 30€/kg

znotraj ribarnice tudi restavracija kjer imajo že pripravljene ribje jedi in priloge ali pa ti po naročilu posebej spečejo

..in jasno, ko naročaš z očmi, naročiš preveč; bilo zelo okusno: simi šrimpi, rižota s kozicami in školjkami, hobotnica in sipa; vse skupaj s pivom in vodo je bilo 35€; hobotnico sva samo poizkusila, ker ni šlo več v želodčke in je romala potem

v mini marketu prodaja ata med drugim tudi polže; na moje vprašanje kako jih pripraviti, odgovori, da njemu naredi mama v paradižnikovi omaki